ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА

Орган Центрального Комітету Комуністичної партії України, Верховної Ради і Ради Міністрів Української РСР

XXXVIII рік видання

№ 20 (10763)
ЧЕТВЕР
24
СІЧНЯ
1957 р.

Ціна 20 коп.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

Про перебування в СРСР керівних діячів Італійської Комуністичної партії. (1 стор.).

Указ Президії Верховної Ради СРСР. (1 стор.).

Вручення ордена Леніна Красноярському краю. Промова товариша **Л. М. Кагановича.** (1 і 2 стор.).

Перебування в Таджикистані М. О. Булганіна. (2 стор.).

Вручення ордена Леніна Чкаловській області. Промова товариша **Г. М. Маленкова.** (2 і 4 стор.).

НАЗУСТРІЧ ВИБОРАМ ДО МІСЦЕВИХ РАД. **Ми знайшли своє щастя на рідній радянській землі.** Розповіді колишніх емігрантів, які повернулись на Україну з Аргентіни і Канади. (3 стор.).

Всесоюзна нарада по громадському харчуванню. (4 стор.).

На сесії Академії наук УРСР. Вибори нових академіків і членів-кореспондентів Академії наук Української РСР. (4 стор.).

Від'їзд в Індію Маршала Радянського Союзу Г. К. Жукова. (4 стор.).

Перебування в Ірані делегації Верховної Ради СРСР. (4 стор.).

Підсумки виборів до сейму Польської Народної Республіки. (4 стор.).

XI сесія Генеральної Асамблеї ООН. (4 стор.).

ЛЮДИНА — ГОСПОДАР СВОЄЇ ДОЛІ

Два світи... Світ капіталізму і світ соціалізму. По-різному живуть трудящі люди в країнах капіталізму і в країнах соціалізму. Там, в капіталістичному світі, панує безпросвітна ніч безправного існування трудівників міст і сіл, гноблення людини людиною, панує закон, згідно з яким людина людині вовк. Тут, в країнах соціалізму, життєдайне сонце свободи зогріває і окрилює мирних будівників нового життя. В соціалістичному світі людина — господар власної долі. І саме слово людина — тут справді звучить гордо.

Радянський Союз — перша в світі соціалістична країна, прапороносець миру і нових величних ідей, ідей комунізму. Під керівництвом славної Комуністичної партії робітничий клас, колгоспне селянство та інтелігенція нашої країни побудували соціалістичне суспільство і зараз успішно здійснюють величні накреслення XX з'їзду КПРС, будують комунізм. Ми живемо в такий прекрасний час, коли з кожним днем міцніє могутність великого табору соціалізму, очоленого Радянським Союзом.

Радянський Союз, Китайська Народна Республіка, а поруч з ними всі країни народної демократії — це справді новий світ, світ справедливості, де з кожним днем здобуваються все нові й нові успіхи у створенні людського щастя. Велика дружба між народами Радянського Союзу, Китаю та інших країн народної демократії, здійснення ними своїх інтернаціональних обов'язків — ось у чому запорука дальшого процвітання і зміцнення цих країн, запорука невпинного підвищення матеріального добробуту і культурного рівня їх народів.

Прикладом для народів усього соціалістичного табору є історичні надбання в комуністичному будівництві, що їх здобули народи СРСР під керівництвом Комуністичної партії і Радянського уряду. Ці надбання справді грандіозні не тільки в галузі господарського будівництва, а і в боротьбі за міцний і тривалий мир в усьому світі. Радянський Союз, Китай та інші країни народної демократії, що являють собою могутню світову соціалістичну систему, всемірно підвищують революційну пильність і здобувають значні успіхи у вирішенні важливих питань, спрямованих на ослаблення міжнародної напруженості, на зміцнення дружніх відносин між усіма народами. Незмінна і послідовна миролюбна політика СРСР і країн народної демократії з кожним днем привертає на свій бік все нових і нових друзів.

В країнах імперіалістичного табору є багато недругів Радянського Союзу, які використовують усі засоби для того, щоб очорнити нашу країну, звести на неї якнайбільше наклепів. Та як не силуються ці дезінформатори, люди без совісті і честі, їм не вдається закрити сонце правди про нашу країну. Ця правда переходить через усі кордони, усі імперіалістичні завіси і доходить до найширших трудящих мас капіталістичних країн Європи і Америки та їх колоніальних володінь.

Чи не є одним з найяскравіших прикладів того, що правда про Радянський Союз доходить до найширших мас трудящих капіталістичного світу, ті процеси, які відбуваються зараз серед українських емігрантів на американському континенті?

Ще в ті часи, коли міцні були кайдани всесвітнього жандарма — Російської імперії, коли існувала так звана лоскутна держава — Австро-Угорщина, тяжким і безправним було злиденне життя українських робітників та селян. В ті роки з України, особливо із Західної України, тисячі і тисячі безправних людей залишали батьківські хати, рідні місця і кидались у незнаний світ шукати кращої долі. Ще в дореволюційні часи, а в Галичині і до 1939 року, тривало це масове емігрування українських робітників і селян за межі своєї Батьківщини. В творах Івана Франка, Василя Стефаника й інших великих письменників України з величезною художньою силою змальовані трагічні картини цієї еміграції. Багато українців, робітників, селян, інтелігентів опинилось таким чином за тридев'ять земель, аж у США, Аргентині і Канаді.

Виїхали вони туди, шукаючи кращої долі, та знайшли там ще більші злидні, ще більше безправ'я, потрапили ще в більшу біду. Лише одиницям щастило сяк-так влаштовувати свій побут, а більшість потрапляла у вир безробіття, яке тривало не день, не два, і не тижні, а цілі роки. На вугільних шахтах, золотих копальнях, на лісових промислах — скрізь, куди тільки не закидала робочу людину її зраділива доля, вона зазнавала тяжкої експлуатації і політичного безправ'я.

Та ось і в цей жорстокий світ сваволі і кривди нарешті дійшли радісні звістки про перемогу Великої Жовтневої соціалістичної революції в Росії, на Україні. Дійшли радісні звістки про визволення з-під капіталістичного гніту Західної України, Буковини, про возз'єднання всіх українських земель в єдиній Радянській соціалістичній українській державі. Сонце з Кремля, сонце Радянської влади засипало своє животворне проміння і в далекі світи. Люди, що колись покинули свої рідні міста і села і не знайшли долі в чужих краях, почали шукати шляхів повернення на Батьківщину. До них дійшли радісні звістки про нове життя, побудоване в Радянському Союзі, про нове життя, побудоване і в молодих його радянських областях — на заході України і в Закарпатті. І ось тисячі й тисячі колишніх емігрантів уже повернулись на рідну землю із США, Аргентіни, Канади. Вони щасливо живуть тепер у колі своїх рідних і друзів.

Сьогодні «Радянська Україна» друкує розповіді ряду товаришів, які недавно повернулися з чужих країв на рідну землю. Ці розповіді не можуть не хвилювати кожного, хто їх прочитає. В них, як у дзеркалі, відображено людські долі. Складний і тернистий був шлях до щастя у багатьох з цих людей. І тим більша була їх радість, коли вони вперше ступали на рідну землю.

Біографія кожного колишнього емігранта — це розповідь про дві долі людини: про долю її в капіталістичному світі і про її долю там, де вона справді стала вільною, стала творцем свого щастя, громадянином СРСР.

Робітник Сталінського вагоноремонтного заводу Андрій Кондрашин пише до редакції: «У 1938 році, коли мені було вісім років, наша сім'я емігрувала в Аргентіну... Нелегко було влаштуватися на роботу, яка забезпечила б сім'ю. Скільки принижень доводилось зазнавати, шукаючи заробітку. Але найважчим було для нас почуття безправності. За весь час перебування на чужині ми ніколи не забували свою Батьківщину і завжди мріяли про той час, коли знову повернемося в рідні краї. Тепер наша мрія збулася. Уся сім'я — троє братів, мати і батько — в Радянському Союзі. Тут, в Донбасі, ми всі працюємо за своєю спеціальністю... З гордістю ходжу я по рідній радянській землі, як рівноправний член суспільства, який користується всіма правами радянського громадянина. Тут мені легко і радісно дихати, як вільній людині, визволеній з капіталістичного рабства».

Два світи — дві долі... Радянські люди щасливі і горді з того, що самі є творцями нового, найсправедливішого життя. Ось чому в усій нашій неосяжній Батьківщині і, зокрема, на Україні так широко розгортається зараз соціалістичне змагання на честь справді великої історичної дати — 40-річчя Жовтня. Найкращі трудящі маси виявляють свою ініціативу, щоб дедалі вище підносити продуктивність праці, створювати більше і більше матеріальних і культурних цінностей на благо всіх радянських людей. Велика любов до радянської Батьківщини є тією окрилюючою силою, що на весь світ підносить велич людини — будівника комунізму.

І на весь світ урочисто і гордо звучать слова цієї людини:

— Я — громадянин Радянського Союзу!

Вручення ордена Леніна Красноярському краю

Промова товариша Л. М. КАГАНОВИЧА

Як уже повідомлялось, 22 січня в Красноярську відбулось об'єднане урочисте засідання крайової Ради депутатів трудящих і крайового комітету КПРС, присвячене врученню ордена Леніна Красноярському краю. На засіданні з промовою виступив тов. Л. М. Каганович.

У своїй промові він сказав:

Дорогі товариші!

Від імені Радянського уряду і Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу від усього серця палко поздоровляю колгоспників, робітників, радянську інтелігенцію з заслуженою високою нагородою. **(Оплески).**

Від усієї душі бажаю трудящим орденоносного Красноярського краю доброго здоров'я, нових великих успіхів у дальшому піднесенні сільського господарства і промисловості, в благородній, доблесній праці на благо радянського народу і нашої любимої соціалістичної Батьківщини. **(Бурхливі, тривалі оплески).**

I.

Красноярський край заслужено удостоєний славної в нашій країні нагороди — ордена Леніна за активну участь і успіх у всенародній боротьбі по освоєнню 35,5 мільйона гектарів цілинних та перелогових земель, за збільшення виробництва зерна. Ваш край по праву зайняв почесне місце серед передових областей і республік великого Радянського Союзу. **(Оплески).**

У масових нагородженнях за досягнення в галузі сільського господарства знаходить яскравий вияв перемога політики партії та її ЦК по крутому піднесенню сільського господарства, особливо політики освоєння цілинних земель, розробленої на ряді пленумів ЦК КПРС, починаючи з вересневого пленуму 1953 року, і на XX з'їзді партії. **(Оплески).**

Трудящі колгоспів і радгоспів при активній допомозі робітників і службовців міст краю та інших місць Радянського Союзу, і особливо Російської Федерації, підняли понад один мільйон гектарів цілинних земель, зібрали в 1956 році великий валовий урожай і здали державі 94 мільйони пудів хліба. В 1953 році Красноярський край давав всього 35 мільйонів пудів.

Край успішно завершив рік по виробництву, здачі і продажу картоплі, овочів, м'яса, молока, вовни, яєць та іншої сільськогосподарської продукції. Є деякі успіхи і в галузі підвищення продуктивності тваринництва.

В боротьбі за піднесення народного господарства краю в дружну трудову сім'ю згуртувалися трудящі більш 20 національностей, які населяють Красноярський край: росіяни, українці, хакасси, білоруси, ненці, евенки, якути, нганасани та інші. Це — результат перемоги ленінської національної політики нашої партії. **(Бурхливі оплески).**

Необхідно відзначити видатні успіхи в справі збільшення виробництва зерна трудівників сільського господарства Хакаської автономної області. Завдяки зростому там за останні три роки валовому збору за рахунок оранки цілини здача хліба державі збільшилася в п'ять з лишком раз.

З особливим задоволенням і радістю я прийняв доручення Президії Верховної Ради СРСР, Центрального Комітету Комуністичної партії і Радянського уряду поїхати в Красноярський край для вручення вам ордена Леніна. **(Оплески).** Не тільки тому, що взагалі приємно і корисно побувати на місцях, зустрітися з людьми, які творять на місцях живе діло, але й тому, що я приїздив за дорученням Центрального Комітету партії не раз у Красноярський край в роки, коли колгоспи зароджувались, і в дальші роки, коли колгоспи ставали на ноги. І ось, порівнюючи, що є тепер, з тим, що було, не можна не радіти з ваших успіхів. Дозвольте мені передати вам і у вашій особі трудівникам усього Красноярського краю сердечний більшовицький привіт. **(Бурхливі оплески).**

Колгоспний лад народився і зміцнів у боротьбі з ворогами, в подоланні труднощів, хиб і помилок, у героїчній праці трудівників, у тісному і братньому ленінському союзі робітничого класу з селянством. **(Оплески).** Сьогодні ми бачимо остаточну і безповоротну перемогу колгоспного ладу. На прикладі вашого краю особливо видно результати плану соціалістичної перебудови сільського господарства, перемоги кооперативного плану нашого батька і вчителя великого Леніна. **(Бурхливі оплески).**

До революції про Красноярський край (колишню Єнісейську губернію) знали, як про суворий і дуже відсталий край. Відсталість сільського господарства всієї дореволюційної Росії взагалі, зокрема, була характерна і для Красноярського краю. В журналах «Єнісейського губернського комітету» про потреби сільськогосподарської промисловості є такі записи: «Дослідники сільського господарства губернії прийшли до висновку, що місцеве землеробство в ній, як головне джерело добробуту сільських жителів, повільними, але вірними кроками йде до занепаду».

Царські сатрапи змушені були описувати те, що було, але вони виявились дуже поганими пророками, бо в своїх пророкуваннях не передбачили великої соціалістичної революції і створення Радянської влади. Жовтнева революція ліквідувала занепад сільського господарства не тільки в Красноярському краї, вона створила багатющі можливості розвитку індустрії і сільського господарства всієї країни, зокрема Красноярського краю, і забезпечила те, що ми тепер відзначаємо — величезне зростання сільськогосподарського виробництва краю, перемогу колгоспного ладу. **(Оплески).**

Загальна посівна площа краю зросла в 1956 році до 3287 тисяч гектарів проти 662 тисяч гектарів у 1913 році; валовий збір — до 172 мільйонів пудів проти 27 мільйонів пудів; урожайність з одного гектара — до 11,7 проти 6,9; великої рогатої худоби — 1020,4 тисячі голів проти 579,7 тис. Заготівлі і закупки сільськогосподарських продуктів по всіх категоріях господарств у 1956 році становили — зерна — 1478 тисяч тонн проти 767 тисяч тонн у 1940 році. Завдяки швидкому зростанню валового врожаю, зростанню тваринництва Красноярський край разом з усім Сибіром почав відігравати серйозну роль у постачанні країні хліба, м'яса та інших сільськогосподарських продуктів. Ця роль була особливо значною в період Великої Вітчизняної війни.

На прикладі Красноярського краю найяскравіше видно велич і могутність революційних перетворень, які відбулися за 40 років існування Радянської держави. Красноярський край з дуже відсталого перетворився в край передової промисловості, сільського господарства, соціалістичної культури. Продуктивні сили тут бурхливо розвиваються, зростає матеріальний добробут і культурний рівень трудящих.

За роки Радянської влади в краї створено такі найважливіші галузі промисловості, як гірничорудна, обробна, машинобудівна, хімічна, будівельних матеріалів і т. д. Великого розвитку набрали лісова, деревообробна і гідролізна промисловість, електростанції, транспорт.

Якщо в 1913 році валовий випуск промислової продукції становив тільки 23 мільйони карбованців, то в 1956 році він становив 10,6 мільярда карбованців. Число робітників до революції не перевищувало 7—8 тисяч чоловік, а в 1956 році воно становило 400 тисяч чоловік, тобто зросло майже в 50 раз. **(Оплески).**

В той час, як у 1914 році 86 процентів населення в Єнісейській губернії було неписьменним, на території губернії була 781 школа з 46,5 тисячі учнів і не було жодного вищого учбового закладу, в 1956 році письменність становить майже 100 процентів населення, в краї працюють 3.262 школи, в яких навчається 331 тисяча учнів, є 48 спеціальних середніх і 8 вищих учбових закладів. **(Оплески).**

Це, товариші, дуже важливо тому, що тільки на базі великої вільної праці, яку дала Жовтнева революція, тільки на базі зростання соціалістичної культури, вищої і середньої освіти, освічених політично людей може вирости така героїчна праця, яку ми сьогодні з вами вшановуємо. **(Оплески).**

На базі індустріалізації, при переважному зростанні виробництва засобів виробництва, а також культурної революції, в краї так само, як і в усій нашій країні, створено велике механізоване соціалістичне сільське господарство. В краї є 1045 колгоспів, 131 МТС, 72 радгоспи.

За рішеннями XX з'їзду партії в східних районах країни (в тому числі і Красноярському краї) протягом найближчих 10—15 років має бути створена одна з найбільших баз країни по видобуванню вугілля і виробництву електроенергії, третя потужна металургійна база, новий машинобудівний центр. На виконання цього рішення на території Красноярського краю розгорнулось величезне промислове будівництво, зокрема, споруджується величезна Красноярська гідроелектростанція, створюються підприємства кольорової і чорної металургії тощо.

Великий російський письменник А. П. Чехов, який побував проїздом на Сахалін у Красноярську і описав Єнісей, писав:

«...На Єнісеї ж життя почалося стогном, а кінчиться завзяттям, яке нам і уві сні не снилося... Я стояв і думав: яке повне, розумне і сміливе життя освітить з часом ці береги! Єнісей — могутній, полум'яний богатир, який не знає, куди подіти свої сили і молодість».

А. П. Чехов не був комуністом, але як великий художник, патріот своєї Батьківщини, він вірив у велике майбутнє свого народу, сибіряків-красноярців. Без хвастощів ми можемо сказати, що на Єнісеї розгорнулося повне, розумне, сміливе життя радянських людей.

Жовтнева революція відкрила шлях застосування сил і молодості богатирю-Єнісею. Розгорнулась на всю широчінь богатирська революційна могутність людей, які живуть на берегах Єнісею. **(Бурхливі оплески).**

Ідучи по ленінському шляху, під керівництвом великої Комуністичної партії, робітничий клас у тісному союзі з трудящим селянством здійснили соціалістичну індустріалізацію, створили могутній колгоспний лад, підняли і поставили на службу народові величезні природні багатства країни, які лежали марно, особливо Сибіру, і в тому числі Красноярського краю.

Найбільша заслуга в соціалістичному перетворенні Красноярського краю належить славній, загартованій у боях Красноярській партійній організації — складовій частині Комуністичної партії Радянського Союзу. Велика заслуга належить органам Радянської влади. Треба відзначити велику заслугу керівних кадрів. Вшановуючи доблесну працю колгоспників, робітників, народу, партійної організації в цілому, ми одночасно відзначаємо роль керівника парторганізації — крайового комітету, роль керівника Радянської влади — крайового виконавчого комітету і, зокрема, першого секретаря крайкому тов. М. М. Органова і голови крайвиконкому тов. М. Г. Фалалєєва. **(Оплески).**

II.

Товариші! Нагороди в Радянській державі є виявом всенародної вдячності і визнання заслуг за доблесну працю, за підвищення добробуту трудящих, за приумноження слави і зміцнення могутності соціалістичної держави. Тому у нас нагороджувані оточені пошаною, славою і повагою, а діяння, за які вони удостоїлись урядових нагород, стають прикладом для інших, зразком для наслідування.

Звичайно, зовсім інше значення мають нагороди в капіталістичних країнах, де нагороджують головним чином за послуги буржуазно-класовій державі в експлуатації трудящих та в імперіалістичних війнах.

Особливо важливе політичне значення мають у нас масові нагородження. Вони виражають заслуги перед Батьківщиною і подвиги у славу її не тільки окремих осіб або груп трудящих, а широких народних мас. Так, у роки Великої Вітчизняної війни нагородження орденами і медалями багатьох сотень тисяч людей, присвоєння звання Героя Радянського Союзу тисячам радянських воїнів - богатирів відобразили всесвітньоісторичний факт, що героїчний радянський народ і його доблесні збройні сили під керівництвом нашої великої партії і Радянського уряду своїми ратними і трудовими подвигами відстояли честь, свободу і незалежність Радянської Вітчизни, розгромили гітлерівський імперіалізм, врятували світову цивілізацію від зруйнування і народи від фашистського поневолення. Саме ця перемога забезпечила умови для вищих і майбутніх перемог комунізму. **(Оплески).**

Разом з тим, одержання урядових нагород зобов'язує до того, щоб нагороджувані не тільки не заспокоювались на досягнутому, а, навпаки, значно примножували б свої зусилля і добивались ще більших результатів у своїй доблесній праці на благо радянського народу і соціалістичної Батьківщини. Ось чому було приємно і радісно чути виступи з цієї трибуни товаришів, що говорили про нові зобов'язання і нові завдання, які стоять перед усіма красноярцями в дальшій їх роботі. Це значить, що ви не заспокоїтесь на досягнутому, не хочете затримуватись на одному місці, а, одержавши нагороди, підете вперед і будете добиватися нових нагород для краю і для багатьох трудящих. Бажаю вам нових успіхів у боротьбі. **(Оплески).** Завдання стоять перед нами великі. Не можна думати, що ми, одержавши в 1956 році високий урожай, цілком задовольнили потреби країни в сільськогосподарських продуктах.

Значне збільшення виробництва зерна і розвиток тваринництва, досягнення справді крутого піднесення сільського господарства продовжує лишатися нашим найважливішим завданням у зв'язку з тим, що потреба в хлібі, в м'ясі та інших сільськогосподарських продуктах в країні безперервно зростає.

Завдання по збільшенню виробництва зерна треба розв'язувати шляхом підвищення врожайності зернових культур і шляхом дальшого освоєння цілинних земель. Можливості щодо цього дуже великі всюди, в тому числі і в Красноярському краї. Для вашого краю цілком реальним є завдання добитися вже в цій п'ятирічці середнього врожаю — 15 центнерів з гектара. **(Оплески).** Цього легше за все досягти за рахунок значного підвищення врожайності на півдні краю, відновлення сівозмін, боротьби з бур'янами і т. п.

Переселенці-українці називають південь вашого краю — Хакаську автономну область і Мінусінський район — «Сибірською Україною». Можна сказати, що хоч масштаби різні, проте саме порівняння дуже приємне. Є чого повчитись у Радянській Україні. Хоч в цьому році вона мала несприятливі кліматичні умови, вона була і буде прикладом для багатьох як у галузі сільського господарства, так і в інших галузях соціалістичного будівництва. Побажаємо трудівникам півдня Красноярського краю, які мають великі можливості і майбутнє, виправдати назву «Сибірська Україна». **(Оплески).**

Товариш Каганович потім говорить про завдання дальшого піднесення сільського господарства Красноярського краю. Він підкреслює необхідність кращого використання багатої техніки, яка є в краї, прискорення розвитку тваринництва, підвищення його продуктивності, поліпшення породності худоби, значного підвищення удоїв молока, виробництва картоплі, овочів та інших сільськогосподарських продуктів. Важливим завданням для краю, особливо Хакассії, є розвиток тонкорунного вівчарства.

Л. М. Каганович спиняється на питаннях більш повного використання наявних у краї величезних можливостей піднесення сільського господарства, говорить про те, як ці можливості перетворити в дійсність, як краще використати резерви соціалістичного землеробства.

Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР у Зверненні до всіх працівників сільського господарства підкреслили, що треба вжити всіх заходів до того, щоб 1957 рік став переломним роком у дальшому розвитку всіх галузей сільського господарства. Треба ще багато зробити для повного перетворення в життя завдань XX з'їзду КПРС.

Підсумки 1956 року підтверджують, що наше високомеханізоване велике соціалістичне сільське господарство має величезні можливості і ресурси для того, щоб достроково виконати намічену партією і урядом програму крутого піднесення сільськогосподарського виробництва у шостій п'ятирічці.

Виконання цих завдань в галузі сільського господарства забезпечить дальший розвиток виробництва предметів народного споживання, дальше серйозне піднесення матеріального і культурного добробуту трудящого народу. А це є головне завдання Комуністичної партії, її ЦК і Радянського уряду. За це боролись, боремось і цього доб'ємося. **(Оплески).**

Партія і її ЦК знають, що наші успіхи у виконанні планів в 1956 році і перемога в сільському господарстві не виключають труднощів. Зростає виробництво продовольчих і промислових товарів, але ще швидше зростають потреби, для задоволення яких потрібне ще більше зростання продукції. Це особливо стосується житла, потреба в якому не повністю задовольняється, тому що гігантське житлове будівництво не встигає за зростанням населення, особливо міст.

Таким чином, наші труднощі — це труднощі зростання. Соціалістична система дає змогу нам їх успішно перебороти. Для цього потрібно сміливіше ліквідувати хиби планування, поліпшувати управління господарством, боротися з бюрократичними перекрученнями, розвивати творчу ініціативу і активність трудящих нашої Батьківщини. Саме на це партія і її ЦК мобілізують свої сили. Цим питанням і був присвячений грудневий Пленум ЦК КПРС.

Грудневий Пленум ЦК КПРС поставив перед партійними організаціями, радянськими і господарськими органами завдання добиватись найбільш раціонального й ефективного використання матеріальних ресурсів і коштів, направляючи їх на розвиток народного господарства. Це стосується і промисловості і сільського господарства, де також мають місце такі великі хиби, як слабе використання всіх внутрішніх резервів, незадовільна організація праці, розпорошення коштів і т. д.

Пленум дав директиви при розробці шостого п'ятирічного плану так перерозподілити ресурси, щоб, забезпечуючи переважний розвиток важкої промисловості, здійснити круте піднесення виробництва всіх сільськогосподарських продуктів, добитися значного підвищення матеріального добробуту і культурного рівня радянського народу. Спеціально Пленум вказав на необхідність виділення додаткових коштів на житлове будівництво. Партія і уряд вважають безумовно необхідним найближчим часом добитися серйозного поліпшення становища з житлом.

На досвіді першого року боротьби за перетворення в життя історичних рішень XX з'їзду КПРС трудящі нашої країни переконались, що в цих рішеннях намічено ленінський шлях дальшого зміцнення могутності нашої Батьківщини, розквіту її соціалістичної економіки і культури, безперервного зростання добробуту радянських людей. Тому весь радянський народ посилює свою трудову і політичну активність, розгортає творчу ініціативу в усіх галузях державного, господарського і культурного життя, тісніше згуртовується навколо рідної Комуністичної партії, яка впевнено веде його під ленінським прапором до перемоги комунізму. **(Бурхливі оплески).**

III.

Чим міцніша економічна і оборонна могутність нашої Батьківщини, чим більше радянський народ згуртований навколо партії і уряду в боротьбі за комунізм, тим сильніша дружба народів соціалістичного табору, тим впевненіше й успішніше ми проводимо політику миру, мирного співіснування та зміцнення безпеки нашої Батьківщини і народів усіх країн. За останній час ми добилися в проведенні цієї політики серйозних успіхів. Ще більше зросли міжнародний авторитет Радянського Союзу і його роль у збереженні і зміцненні миру.

Якщо, однак, для сучасної міжнародної обстановки характерне загострення взаємовідносин, посилення напруженості, то пояснюється це тим, що в політиці імперіалістичних держав посилилась реакційна тенденція прагнення до воєнних авантюр, до повернення «холодної війни» і на «позиції сили».

(Закінчення на 2 стор.).

Про перебування в СРСР керівних діячів Італійської комуністичної партії

Цими днями в Москву прибули заступник генерального секретаря Італійської комуністичної партії Луїджі Лонго і член Керівництва партії Веліо Спано.

Італійські товариші були прийняті в ЦК КПРС і мали тривалі розмови з Першим секретарем ЦК КПРС М. С. Хрущовим і секретарем ЦК КПРС М. А. Сусловим, а також з секретарем ЦК КПРС П. М. Поспєловим і членом ЦК КПРС Б. М. Пономарьовим, в ході яких відбувся обмін думками по сучасних проблемах робітничого руху, які цікавлять обидві партії.

Зустрічі представників двох братніх партій проходили в дружній, сердечній обстановці. (ТАРС).

УКАЗ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

Про присвоєння академікові Кржижановському Г. М. звання Героя Соціалістичної Праці

За заслуги в галузі енергетики, у зв'язку з вісімдесятип'ятиріччям з дня народження, присвоїти академікові **Кржижановському** Глібові Максиміліановичу звання **Героя Соціалістичної Праці** з врученням йому ордена **Леніна** і золотої медалі **«Серп і Молот».**

Голова Президії Верховної Ради СРСР К. ВОРОШИЛОВ.
Секретар Президії Верховної Ради СРСР О. ГОРКІН.

Москва, Кремль. 23 січня 1957 р.

Брошура з текстом Звернення Центрального Комітету КПРС і Ради Міністрів Союзу РСР до трудівників сільського господарства

Державне видавництво політичної літератури УРСР випустило в світ українською мовою окремою брошурою «Звернення Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу і Ради Міністрів Союзу РСР до колгоспників і колгоспниць, робітників МТС і радгоспів, до партійних, профспілкових і комсомольських організацій, до радянських і сільськогосподарських органів, спеціалістів і всіх працівників сільського господарства».

Брошура видана масовим тиражем. (РАТАУ).

Закінчення промови товариша Л. М. КАГАНОВИЧА

Імперіалістам дуже не до смаку великі економічні і політичні успіхи Радянського Союзу, Китайської Народної Республіки і всіх країн народної демократії. Їм не подобається, що безперервно зростає братерська дружба і взаємодопомога країн соціалістичного табору, міцніє соціалістична система. У них викликає лють те, що народи Сходу все більше скидають з себе вікове колоніальне ярмо, розпрямляють спину і стають на шлях національної свободи та незалежності. В усьому цьому фінансові і промислові магнати, запеклі колонізатори всіх мастей та їх політики-шахраї все більше почувають історичну приреченість їх прогнилої капіталістичної системи. Вони все більше переконуються в тому, що в історичному мирному економічному змаганні двох систем — соціалістичної і капіталістичної — забезпечена перемога соціалізму. **(Оплески).**

Саме тому реакційні сили капіталістичного світу з усіх сил, але все ж марно намагаються опорочити соціалізм, посіяти розбрат між соціалістичними країнами і навіть повалити народну, робітничо-селянську владу в деяких з цих країн. В той же час імперіалісти намагаються силою, не спиняючись перед воєнною агресією, придушити національно-визвольний рух, який широкою хвилею розливається в усіх колоніальних і залежних країнах, а народи, що визволились, повернути до покори, прикути їх знову як рабів до колісниці імперіалізму.

Л. М. Каганович спиняється на характеристиці найважливіших міжнародних подій останнього періоду. Він підкреслює ганебний провал англо-франко-ізраїльської агресії в Єгипті, контрреволюційного заколоту в Угорщині, говорить про програму імперіалістичної експансії американського імперіалізму на Близькому і Середньому Сході.

Воєнно-політичний смисл цієї програми, яка дістала гучну назву «доктрини Ейзенхауера», полягає в тому, що США намагаються захопити місце Англії і Франції на Близькому і Середньому Сході, яке вони змушені були покинути в результаті провалу агресії проти Єгипту. Крім загарбання нафти, американські імперіалісти мають на меті придушення національно-визвольного руху і закабалення арабських народів, створення на їх території нових воєнних баз для розв'язування агресивної війни проти СРСР і країн народної демократії.

Всі арабські народи швидко розпізнали вовка в овечій шкурі і одностайно дали непрошеним «друзям» з-за океану, які нав'язують їм свою «допомогу» і «дружбу», відповідь, яку можна висловити відомим прислів'ям: «Врятуй нас, боже, від таких друзів, а з ворогами ми самі справимося». **(Сміх, оплески).**

Народи, які борються за свою свободу і незалежність, не допустять того, щоб місце одних колонізаторів (англо-французьких) зайняли інші колонізатори (американські), бо метою своєї боротьби вони поставили цілковиту й остаточну ліквідацію всієї ганебної системи імперіалістичного колоніального рабства, яка давно жжила себе. **(Бурхливі оплески).**

Сибіряки знають, що в свій час і Сибір попадав у загарбницьку доктрину Сполучених Штатів Америки, коли вони брали участь разом з іншими імперіалістами в інтервенції та окупації Радянського Далекого Сходу, Сибіру. Проте люди Сибіру і Далекого Сходу показали себе міцними і стійкими борцями за свою Батьківщину, очистили Сибір від імперіалістичної погані і забезпечили розквіт Сибіру на соціалістичних началах.

Провалилися плани іноземних загарбників щодо Сибіру. Здійснилась мрія про майбутнє Сибіру кращих людей дореволюційної Росії.

Великий російський демократ О. І. Герцен у своєму знаменитому творі «Вуле і думи» писав: «Сибір має велике майбутнє... Мертвущий російський уряд, який робить усе насильством, усе палицею, не вміє дати той життєвий поштовх, який потягнув би Сибір з американською швидкістю вперед. Побачимо, що буде, коли гирла Амуру відкриються для судноплавства, і Америка зустрінеться з Сибіром біля Китаю».

Тепер ось уже 40 років, як мертвущий царський уряд навіки умертвлений революційним народом. **(Оплески).**

Жовтнева революція створила справді народний, радянський, ленінський уряд, який на всю широчінь розгорнув великі творчі сили всієї країни, що дрімали віками, в тому числі і сибіряків. Плоди цього ми пожинаємо і тепер, та ще й не те буде! **(Оплески).**

Чого не передбачив О. І. Герцен, так те, що народ Росії набагато перевершить американську швидкість, тобто темпи господарського розвитку. Відомо, що хоч по абсолютних цифрах ми ще не наздогнали Америку, по темпах ми її залишили далеко позаду, і недалеко той час, коли й по рівню розвитку ми її наздоженемо і випередимо. **(Оплески).**

Не передбачив Герцен і того, що не Америка зустрінеться з Сибіром біля Китаю. На Амурі зустрілись великий Радянський Союз і великий народний Китай — два рідних брати соціалістичної сім'ї народів. **(Бурхливі оплески).**

Щодо Америки, тобто американських імперіалістів, то їм ніколи не бачити ні Амуру, ні Сибіру, як свої вуха. **(Оплески).**

Як би не шаленіли американські імперіалісти, великий союз СРСР і соціалістичного народного Китаю навіки нерушимий, міцний, могутній і непереможний. **(Бурхливі, тривалі оплески).**

Товариш Каганович говорить про те, що один за одним провалилися підлі розрахунки імперіалістів на розколи і розлади між народами СРСР, між робітничим класом і селянством, всередині КПРС і між соціалістичними країнами. Всі їх намагання використати в своїх підлих підривних цілях нашу внутрішньопартійну самокритику — подолання культу особи, намагання поділити марксистів-ленінців на «сталіністів» і «антисталіністів» також зазнали краху.

Всупереч наліям і розрахункам ворогів наша партія і її ЦК були і будуть монолітною, єдиною, згуртованою марксистсько-ленінською силою в боротьбі за повну перемогу комунізму. **(Бурхливі, тривалі оплески).**

Класовий ворог незмінно чинить проти нас все нові й нові підступи. Тому радянський народ не повинен ослабляти революційної пильності, повинен зміцнювати економічну, оборонну могутність країни, вище підносити прапор пролетарського інтернаціоналізму і дружби народів у боротьбі за мир. **(Бурхливі, тривалі оплески).**

Товариші! Разом з усім радянським народом сибіряки і красноярці йдуть назустріч 40-м роковинам Великої Жовтневої соціалістичної революції. Сьогоднішнє торжество є запорукою того, що до сорокових роковин Жовтня ви прийдете з новими перемогами. **(Оплески).**

Ви маєте славні революційні традиції, вони добре відомі не тільки в нашій країні, але й за її межами. Ці революційні традиції зв'язані насамперед з тим, що в краї, який був у минулому місцем заслання революціонерів, наприкінці XIX століття жив на засланні великий вождь і вчитель усіх трудящих Володимир Ілліч Ленін. **(Бурхливі оплески).**

Політичне заслання в краї відбували Й. В. Сталін, Я. М. Свердлов, Г. К. Орджонікідзе, Ф. Е. Дзержинський, Г. М. Кржижановський і багато інших діячів революційного робітничого руху.

Славну незабутню сторінку в історію боротьби робітничого класу і всіх народів Росії проти царського самодержавства і капіталізму вписала створена робітниками й солдатами «Красноярська республіка» — влада Рад робітничих і солдатських депутатів у місті Красноярську в грудні 1905 року і на початку 1906 року, в період першої російської революції.

Свято зберігаючи ці революційні традиції і примножуючи їх, трудящі Красноярського краю високо піднімуть червоний прапор з одержаним ними орденом Леніна і разом з усім радянським народом під керівництвом Комуністичної партії Радянського Союзу підуть вперед до нових славних перемог. **(Оплески).**

Хай живуть славні сибіряки-красноярці, полум'яні патріоти нашої любимої Батьківщини! **(Бурхливі оплески).**

Хай живе героїчний радянський народ — будівник комунізму! **(Бурхливі оплески).**

Під непереможним прапором марксизму-ленінізму, під керівництвом Комуністичної партії Радянського Союзу, її ленінського ЦК і Радянського уряду ще швидше підемо вперед, до повної перемоги комунізму! **(Бурхливі оплески, які переходять в овацію. Всі встають, в залі лунають вигуки: «Хай живе велика Комуністична партія!», «Ленінському ЦК і Радянському урядові — ура!»).**

Вручення ордена Леніна Чкаловській області

ЧКАЛОВ, 23. (ТАРС). Люта заметіль, яка раптово розбушувалася, так само несподівано вщухла. Сьогодні в місті тепло, святково і багатолюдно. У чкаловців радісний день — області вручається найвища урядова нагорода — орден Леніна, якого вона удостоєна за успіхи в освоєнні цілинних і перелогових земель, за здачу державі 153 мільйонів пудів зерна.

В обласному драматичному театрі імені Горького відбулось урочисте засідання обласного комітету Комуністичної партії Радянського Союзу і обласної Ради депутатів трудящих. В залі присутні прославлені трудівники полів, підкорителі цілини, передові люди промисловості і транспорту, які внесли великий вклад у битву за хліб.

Поділити радість чкаловців сюди приїхали представники Куйбишевської, Саратовської, Свердловської, Західно-Казахстанської областей і Башкирської АРСР. Учасники засідання тепло зустріли Члена Президії ЦК КПРС, заступника Голови Ради Міністрів СРСР тов. Г. М. Маленкова, керівників обласних, міських організацій і кращих людей області.

Відкривши засідання, перший секретар обкому КПРС тов. Д. С. Полянський надає слово тов. Г. М. Маленкову, який звернувся до присутніх з промовою.

Промова товариша Г. М. МАЛЕНКОВА

Дорогі товариші! З почуттям великого задоволення виконую я доручення Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР і Центрального Комітету Комуністичної партії і передаю трудящим Чкаловської області палке поздоровлення в зв'язку з нагородженням вашої області високою урядовою нагородою — орденом Леніна. **(Бурхливі, тривалі оплески).** Дозвольте мені також сердечно поздоровити всіх товаришів, чия праця в розвитку сільського господарства області удостоєна високої оцінки — нагороди орденами і медалями СРСР. **(Бурхливі оплески).**

Відзначаючи трудові успіхи колгоспників, колгоспниць, працівників радгоспів, машинно-тракторних станцій, партійних, радянських працівників, спеціалістів сільського господарства Чкаловської області, Президія Верховної Ради СРСР присвоїла звання Героя Соціалістичної Праці 18 передовим трудівникам сільського господарства **(оплески)**, нагородила орденами і медалями 6.524 чоловіка **(оплески)**, в тому числі орденом Леніна — 319 чоловік, орденом Трудового Червоного Прапора — 689 чоловік, орденом «Знак пошани» — 1.583 чоловіка і медалями 3.933 чоловіка.

Нагородження області орденом Леніна і нагородження орденами і медалями великої групи передовиків сільського господарства є свідченням визнання великих заслуг усіх трудящих Чкаловської області в будівництві нашого соціалістичного суспільства. **(Тривалі оплески).**

За великі успіхи, досягнуті в розвитку сільського господарства, нагороджені орденом Леніна Узбецька, Казахська, Киргизька, Таджицька, Туркменська соціалістичні республіки, Алтайський і Красноярський краї, Воронезька, Московська, Омська, Новосибірська, Саратовська і Чкаловська області. **(Тривалі оплески).**

Всі народи нашої великої Батьківщини з великою радістю сприйняли високу нагороду республік, країв, областей і великої армії передових людей сільського господарства і виражають законну гордість за досягнуті успіхи в розвитку сільського господарства.

Здійснюючи рішення XX з'їзду Комуністичної партії, радянський народ добився в 1956 році великих успіхів у розвитку всіх галузей народного господарства, зробивши новий крок вперед по шляху зміцнення матеріально-технічної бази комунізму. Річний план по виробництву промислової продукції в 1956 році виконано на 102 проценти, валова продукція всієї промисловості порівняно з 1955 роком зросла на 11 процентів, у тому числі виробництво засобів виробництва більш як на 11 процентів і виробництво предметів споживання більш як на 9 процентів. Порівняно з 1913 роком валова продукція всієї промисловості зросла в 1956 році в 30 раз.

Здійснюючи історичні рішення нашої партії, колгоспники і колгоспниці, працівники радгоспів і МТС під керівництвом партійних і радянських організацій провели величезну роботу в справі піднесення всіх галузей сільського господарства. У 1956 році досягнуто нових великих успіхів у виробництві зерна, продуктів тваринництва, бавовни, цукрових буряків, картоплі, овочів та інших сільськогосподарських продуктів.

Величезним вкладом у справу збільшення виробництва зерна є освоєння цілинних і перелогових земель. Завдання освоєння цілинних земель, поставлене нашою партією, дістало всенародне схвалення і підтримку. У винятково короткі строки було освоєно 35,5 мільйона гектарів нових земель. Благородна праця радянських людей була гідно нагороджена. В 1956 році наша країна одержала такий врожай, який дав можливість заготовити і засипати в державні засіки 3 мільярди 300 мільйонів пудів хліба. Такої кількості хліба країна ніколи раніше не заготовляла. Це велика перемога нашого соціалістичного сільського господарства. **(Оплески).**

Вклали свою велику частку в цю загальнонародну справу і трудівники сільського господарства Чкаловської області. Колгоспи і радгоспи здали державі в 1956 році 153 мільйони пудів зерна. Ніколи раніше Чкаловська область не здавала державі стільки хліба. По заготівлях і закупках хліба область перевершила в 1956 році найбільш урожайний 1953 рік у 2,3 раза. Цих успіхів область добилася насамперед за рахунок освоєння цілинних і перелогових земель і підвищення культури землеробства. В результаті великої матеріальної допомоги держави, наполегливої боротьби колгоспників, працівників радгоспів і машинно-тракторних станцій, спеціалістів сільського господарства, партійних, радянських і сільськогосподарських органів області зуміла за короткі строки освоїти близько півтора мільйона гектарів цілинних і перелогових земель. В цьому велика заслуга Чкаловської обласної партійної організації, яка по-бойовому забезпечила перетворення в життя рішень нашої партії про збільшення виробництва зерна. **(Оплески).**

Чкаловська область має значну питому вагу в народному господарстві не тільки Російської Федерації, але і всього Радянського Союзу.

За роки Радянської влади Чкаловська область з відсталої сільськогосподарської окраїни царської Росії волею нашої партії, зусиллями трудящих перетворена у велику індустріальну область з високорозвинутим сільським господарством.

В минулому Оренбурзька губернія щодо рівня розвитку господарства була районом з екстенсивним землеробством, з низькою і примітивною культурою. Промисловість Оренбурзької губернії була представлена залізничними майстернями, невеликими борошномельно-крупʼяними підприємствами та дрібними кустарними салотопнями, бойнями, шерстемийними, овчинними майстернями. Понад 70 процентів населення було неписьменним; не було жодного вищого учбового закладу.

Тепер в області є 526 промислових підприємств і артілей промислової кооперації, в тому числі близько 200 великих заводів і фабрик. Валова продукція промисловості порівняно з 1940 роком зросла майже в 7 раз, а порівняно з 1913 роком майже в 60 раз. В області налічується 880 колгоспів, 93 радгоспи і 154 МТС, у розпорядженні МТС і радгоспів є понад 22 тисячі тракторів, 13 тисяч комбайнів, багато інших машин і знарядь. Тепер в області працює понад 2.500 шкіл, 36 технікумів, 5 вищих учбових закладів, а число студентів і учнів становить близько 300 тисяч чоловік.

Чудовим прикладом наступу радянських людей на цілину може бути Адамовський район, що є одним з великих районів вашої області. До недавнього часу в районі оброблялося лише 60 тисяч гектарів землі, з якої в найбільш урожайний 1953 рік було одержано валовий урожай зерна в розмірі 3,5 мільйона пудів. Протягом 1954—1955 рр. на цілинних землях району було створено сім нових великих зернових радгоспів, в які на заклик партії прибуло на роботу з інших областей Радянського Союзу шість тисяч патріотів-новоселъців. Держава забезпечила нові радгоспи потужною технікою. І ось результат. За два роки піднято 447 тисяч гектарів цілини, і в 1956 році валовий урожай зерна по району становив близько 40 млн. пудів.

Дозвольте мені від імені Центрального Комітету партії і Радянського уряду подякувати всім товаришам за той величезний вклад, який вони внесли у велику загальнонародну справу — в освоєння цілинних і перелогових земель. **(Тривалі оплески).**

Всіма успіхами, яких досягло наше народне господарство, ми зобов'язані безустанному піклуванню нашої рідної Комуністичної партії про перетворення в життя заповітів великого Леніна про індустріалізацію країни. Без створення своєї високорозвинутої важкої індустрії ми не змогли б забезпечити незалежності нашої країни, не змогли б успішно розв'язати завдання перетворення сільського господарства.

На основі успіхів, досягнутих у розвитку народного господарства і насамперед у розвитку важкої промисловості, неухильно підвищується матеріальний і культурний рівень нашого народу. Ви знаєте, товариші, що після XX з'їзду партії здійснено ряд великих заходів у цій галузі. Введено новий закон про пенсії, який забезпечив значне підвищення пенсій трудящим, підвищено заробітну плату для низькооплачуваних робітників і службовців, скасовано плату за навчання в середніх і вищих школах, для жінок збільшено відпустки по вагітності і родах, скорочено робочий день у передсвяткові дні, встановлено скорочений робочий день для підлітків, здійснюється переведення на скорочений робочий день у вугільній промисловості. У сільському господарстві — підвищено заготівельні ціни на цукрові буряки, бавовну, картоплю, овочі, фрукти та ряд інших сільськогосподарських продуктів. Усе це забезпечує великі додаткові вигоди як міського, так і сільського населення.

Проте у нас є ще багато хиб, зв'язаних з побутом народу. Партія і уряд вживають заходів до того, щоб покінчити з цими хибами. Насамперед треба розширити житлове будівництво. Грудневий Пленум ЦК нашої партії, як вам відомо, розглядаючи питання про уточнення контрольних цифр шостого п'ятирічного плану і народногосподарського плану на 1957 рік, намітив заходи по збільшенню обсягу житлового будівництва. Завдання полягає в тому, щоб здешевити і прискорити спорудження жилих будинків, ширше використовувати місцеві матеріали, і тоді ми швидше покінчимо з нестачею житла.

Товариші! Великі і складні завдання стояли і стоять перед нашим сільським господарством. Можна сказати, що труднощі, які у нас були в сільському господарстві, в основному переборені, і тепер воно з кожним роком все крутіше йде вгору. Проте було б неправильно задовольнятись досягнутим і не бачити тих хиб, які ще не переборені і перешкоджають досягненню нових успіхів.

В опублікованому цими днями Зверненні Центрального Комітету КПРС і Ради Міністрів СРСР з вичерпною повнотою сказано про ті завдання, які стоять перед працівниками сільського господарства в цьому — 1957 році.

Головне тепер у тому, щоб закріпити досягнуті успіхи, вжити всіх необхідних заходів до того, щоб області, райони, колгоспи, радгоспи, які відстають у виробництві сільськогосподарських продуктів, підтягти до рівня передових. А передовим неухильно йти вперед. Треба добиватись того, щоб кожний колгосп і радгосп на повну міру використовував усі свої внутрішні резерви для дострокового виконання наміченої партією і урядом програми крутого піднесення сільськогосподарського виробництва у шостій п'ятирічці.

Для успішного здійснення цього завдання необхідно наполегливо і вперто використовувати досвід передовиків сільськогосподарського виробництва. В радянському соціалістичному суспільстві використання прогресивного досвіду новаторів і передовиків виробництва розглядається не як справа особистого погляду того чи іншого керівника, а як справа великої суспільної і державної ваги. Кожна крихта досвіду новаторів і передовиків виробництва — це наш національний капітал, і той, хто справді заінтересований у збільшенні суспільного багатства нашої країни, в її дальшому прогресі і процвітанні, повинен вважати своїм громадянським, патріотичним обов'язком освоєння на практиці плодотворних прийомів і методів найкращих синів і дочок Батьківщини — новаторів і передовиків виробництва. **(Оплески).**

Можна сказати, що ніколи ще сила позитивного прикладу не відігравала такої виняткової ролі в сільському господарстві, яку вона відіграє тепер і покликана відіграти найближчим часом.

Сьогодні нам усім особливо приємно відзначити те особливе піклування і особливу увагу, які виявляє наша партія до впровадження найкращих зразків досвіду новаторів і передовиків виробництва в практику роботи колгоспів, радгоспів і МТС.

Центральний Комітет партії і Рада Міністрів СРСР поставили перед працівниками сільського господарства завдання освоїти в 1957 році ще 4—5 мільйонів гектарів цілинних і перелогових земель і тим самим додатково розширити посіви зернових культур. Потреби в хлібі зростають у нас рік у рік як для внутрішнього споживання, так і для потреб експорту. Збільшення виробництва зерна залишається найважливішим і невідкладним завданням. Треба сказати, що одним з найбільших і складних завдань залишається завдання збільшення виробництва м'яса. Досягнутий рівень виробництва м'яса далеко ще не задовольняє потреб країни. Питання збільшення поголів'я худоби і, насамперед, поголів'я свиней, підвищення продуктивності тваринництва є найбільш невідкладною справою колгоспів і радгоспів, усіх наших партійних, радянських і сільськогосподарських органів. У справі дальшого збільшення виробництва сільськогосподарських продуктів для потреб народного господарства немала роль належить Чкаловській області. В умовах вашої області велике значення має питання одержання високих і сталих урожаїв. Розв'язання цього завдання вимагає великого напруження сил, впровадження більш високої агротехніки і більш високопродуктивного використання технічних засобів. В області ще недосить використовуються можливості для збільшення поголів'я худоби і виробництва продуктів тваринництва. Треба визнати, що зростання поголів'я великої рогатої худоби, в тому числі корів, йде у вашій області повільно. Порівняно з іншими областями Уралу і Поволжя у Чкаловській області менше виробляється м'яса, молока і вовни на сто гектарів сільськогосподарських угідь; повільно зростають посіви і виробництво картоплі й овочів, а врожаї цих культур низькі.

Наша партія за останні два-три роки вжила і здійснила ряд заходів по економічному зміцненню колгоспів, і ці заходи дали свої позитивні результати; приводиться в дію гнучка система заохочення і стимулювання в інтересах всемірного розвитку виробництва сільськогосподарської продукції. Дальший розвиток сільського господарства поставлено на здоровий шлях, на шлях правильного поєднання постійного зростання споживання сільськогосподарської продукції з одночасним зростанням її виробництва на основі підвищення матеріальної заінтересованості та економічного заохочення трудівників сільського господарства, які виробляють цю продукцію.

Невідкладним завданням партійних і радянських організацій є повсякденна турбота про дальше організаційно-господарське зміцнення кожного колгоспу, всебічний розвиток їх громадського господарства, підвищення продуктивності колгоспної праці і на цій основі дальше підвищення матеріального добробуту колгоспників.

Товариші! Тут знаходяться передові люди колгоспів, радгоспів і МТС, які показали своєю доблесною працею зразки високої продуктивності праці. Мені хотілося б саме на цих зборах Героїв праці ще раз нагадати про те завдання, яке наша партія висуває як першорядної ваги народногосподарське завдання, — забезпечити всемірне піднесення продуктивності праці.

У великій боротьбі за справу комунізму нам освітлює шлях найбільш передове і прогресивне марксистсько-ленінське вчення. Марксизм-ленінізм учить, що комунізм доведе свої переваги над капіталізмом насамперед вищою продуктивністю праці.

Для того, щоб і далі зміцнювати оборонну могутність нашої країни, забезпечити всемірний розвиток продуктивних сил нашої країни і систематичне зростання добробуту народу, наша партія закликає всіх радянських людей до успішного розв'язання завдання дальшого підвищення продуктивності праці в усіх галузях народного господарства.

Завдання значного підвищення продуктивності праці в сільському господарстві має винятково важливе значення. Для того, щоб добитись зростання сільськогосподарської продукції в масштабах, намічених шостим п'ятирічним планом, необхідно різко підвищити продуктивність праці, як у колгоспах, так і в радгоспах. Я хочу побажати всім товаришам, заслужено відзначеним високими урядовими нагородами, щоб ви своєю доблесною працею і в дальшому показували найкращий приклад успішного розв'язання цього життєвого завдання сучасності.

Хай ваш приклад породжує у інших бажання до творчої праці, прагнення у кожного працездатного члена радянського суспільства помножувати свій вклад у будівництво комунізму.

Тепер особливо важливого значення набирає вплив прикладу зразкового ставлення до праці як у справі комуністичного виховання мас, так і в справі організації дальшого всенародного творчого піднесення на боротьбу за всемірне зміцнення матеріальної основи комуністичного суспільства. **(Оплески).**

Дозвольте висловити впевненість в тому, що колгоспи і радгоспи Чкаловської області, спираючись на передовий досвід і досягнуті успіхи, і далі йтимуть в перших рядах у боротьбі за круте піднесення сільського господарства. **(Бурхливі оплески).**

Товариші! При розгляді питань внутрішнього життя країни не можна ні на хвилину забувати про міжнародну обстановку, про сили, ворожі мирові, демократії, соціалізмові. Наша партія вчить, і весь досвід боротьби з внутрішніми і зовнішніми ворогами комунізму свідчить про те, що не можна недооцінювати противника, але в той же час і не слід перебільшувати його сили, мати хибне уявлення про силу капіталістичного світу.

За час після XX з'їзду партії в міжнародному житті сталось багато важливих подій. Коли говорити щодо цього про найголовніше і основне, то треба сказати, що найбільш характерним і визначаючим нинішню міжнародну обстановку є те, що в результаті правильної, прозорливої зовнішньої політики нашої партії, в результаті відомих заходів, вжитих Радянським Союзом, усіма країнами табору миру і соціалізму, забезпечено збереження миру, не допущено розв'язування нової війни. Це головний підсумок, який вселяє бадьорість і впевненість у всіх прихильників миру. **(Тривалі оплески).**

(Закінчення на 4 стор.).

БАГАТОТИСЯЧНИЙ МІТИНГ В АШХАБАДІ

АШХАБАД, 22. (ТАРС). На республіканський стадіон в Ашхабаді, на мітинг, присвячений нагородженню Туркменської РСР орденом Леніна, прийшли трудящі столиці республіки, колгоспники Ашхабадського, Геок-Тепінського, Бахарденського районів, представники нафтовиків Небіт-Дага і Челекена, рибалок Каспію, будівельників Кара-Кумського каналу, бавовнярів Аму-Дар'ї, Мургабу і Теджену.

Святково прикрашені трибуни стадіону. Над головами людей майорять червоні полотнища прапорів, транспаранти з словами привітань передовикам промисловості і сільського господарства, портрети керівників партії і уряду. Бурхливими, довго не стихаючими оплесками зустрічають присутні появу на центральній трибуні члена Президії ЦК КПРС першого заступника Голови Ради Міністрів Союзу РСР тов. А. І. Мікояна, керівників республіканських, обласних і міських партійних і радянських організацій, гостей з Казахстану, Узбекистану, Таджикистану, Киргизії і Азербайджану.

Мітинг відкриває голова Ашхабадської міськради тов. Атаєв. Один за одним на трибуну піднімаються голова колгоспу «Ленінізм», Марийського району, тов. Кандимов, електрозварник заводу імені 20-річчя ТРСР тов. Підшипков, директор Ашхабадської прядильно-ткацької фабрики імені Дзержинського тов. Мамедов та інші. Вони говорять, що висока нагорода викликала нове трудове піднесення, бажання достроково виконати завдання шостої п'ятирічки.

Слово надається членові Президії ЦК КПРС, першому заступникові Голови Ради Міністрів СРСР тов. А. І. Мікояну.

— З великою радістю виконую свій обов'язок — передаю від Центрального Комітету Комуністичної партії і Радянського уряду поздоровлення трудящим Радянської Туркменії в зв'язку з нагородженням Туркменської Радянської Соціалістичної Республіки орденом Леніна, — говорить тов. А. І. Мікоян. — Сподіваюсь, що висока оцінка запалить вас на нові подвиги в праці на благо Батьківщини, на благо всього радянського народу.

Далі тов. А. І. Мікоян говорив про безустанну боротьбу радянського народу за мир в усьому світі, про завдання, поставлені грудневим Пленумом ЦК КПРС у галузі промисловості, сільського господарства, про посилення житлового будівництва і піднесення добробуту всіх радянських людей. Промова тов. Мікояна була вислухана з величезною увагою і не раз переривалась тривалими оплесками.

Закінчуючи свою промову, товариш А. І. Мікоян сказав, що Радянський уряд, Комуністична партія, покладаючи опору в масах, безмежне довір'я найширших мас, і далі беззавітно служитимуть народові, неухильно вестимуть країну по ленінському шляху до перемоги комунізму.

У своєму виступі перший секретар ЦК КП Туркменистану тов. С. Бабаєв закликав трудящих республіки відповісти на високу нагороду новими трудовими перемогами в усіх галузях народного господарства.

З величезним піднесенням учасники мітингу прийняли вітальний лист Верховній Раді СРСР, Раді Міністрів СРСР і Центральному Комітетові Комуністичної партії Радянського Союзу.

Перебування в Таджикистані М. О. Булганіна

СТАЛІНАБАД, 22. (ТАРС). Голова Ради Міністрів Союзу РСР М. О. Булганін, який перебуває в Таджикистані, зробив сьогодні поїздку в бавовницький район — Вахшську долину, в якій його супроводили керівники Таджицької республіки.

По дорозі в урочище Ляур тов. Булганін спостерігав кінну національну спортивну гру. Потім він розмовляв з тваринниками колгоспів імені Чкалова та імені Леніна, Куйбишевського району, цікавився життям і побутом чабанів, станом поголів'я худоби, кормової бази.

У селищі Уяли тов. Булганін розмовляв з секретарем Куйбишевського райкому партії І. Сулеймановим, який розповів про успіхи бавовнярів району, про зростання прибутків колгоспників.

Тов. Булганін побував потім на дослідній станції бавовництва Таджицького науково-дослідного інституту землеробства, де директор цього інституту селекціонер В. П. Красічков розповів про нові сорти бавовнику та їх переваги. М. О. Булганін побував також у колгоспі імені Ворошилова на квартирі секретаря колгоспної партійної організації Сафара Саїдова. В цей же день він разом з керівниками партії і уряду Таджикистану був присутній на багатотисячному мітингу в колгоспі імені Леніна, Курган-Тюбинського району.

На великій площі біля будинку культури зібрались колгоспники не тільки цієї сільськогосподарської артілі, але й усієї Вахшської долини.

На мітингу, присвяченому врученню Таджицькій республіці ордена Леніна, виступили бригадир колгоспу імені Леніна Н. Фаттоєв, керуючий другим відділком радгоспу імені Куйбишева Герой Соціалістичної Праці Шаріф Ульфатов, голова колгоспу «Москва», Кагановичабадського району, Кар'якді Мавлян. Вони говорили про величезні резерви дальшого розвитку бавовництва, про свої підвищені зобов'язання в 1957 році.

Перший секретар ЦК КП Таджикистану Т. Ульджабаєв у своєму короткому виступі розповів про розквіт Вахшської долини, яку освоєно завдяки величезній допомозі Комуністичної партії і Радянського уряду, і від імені всіх трудящих висловив подяку за цю допомогу і увагу, запевнив Центральний Комітет КПРС і уряд Союзу РСР в тому, що таджицький народ зробить усе, щоб з честю виконати поставлені перед ним завдання.

На мітингу з промовою виступив зустрінутий палкими оплесками тов. М. О. Булганін.

Він поздоровив трудівників Вахшської долини з успіхами в розвитку бавовництва, з нагородженням республіки орденом Леніна і побажав їм нових перемог у піднесенні всіх галузей сільського господарства.

Тов. Булганін закликав колгоспників і всіх трудящих не заспокоюватись на досягнутому, докласти всіх сил до того, щоб забезпечити успішне здійснення завдань комуністичного будівництва.

Тов. М. О. Булганін нагадав про величезні можливості, які має наша країна в збільшенні виробництва м'яса, молока, зерна та інших продуктів сільського господарства.

Разом з тим, сказав тов. М. О. Булганін, нам потрібно якнайбільше бавовни і, головним чином, вищих тонковолокнистих сортів.

— Торік ви брали зобов'язання одержати 145 тисяч тонн тонковолокнистої бавовни-сирцю. Це зобов'язання ви виконали. Це значить, що ви серйозні люди і марно на вітер слів не кидаєте, і з вами можна мати справу. Думаю, що ви з честю виконаєте і нове зобов'язання і дасте в 1957 році 160 тисяч тонн бавовни.

Звертаючись до жінок, тов. М. О. Булганін особливо підкреслив їх почесне місце на всіх ділянках нашого господарського та культурного будівництва і сказав, що радянським трудівницям слід рішучіше і сміливіше викривати хиби, яких у нас ще багато і усунення яких допоможе нам успішніше йти вперед.

Промова тов. Булганіна не раз переривалась оплесками.

Назустріч виборам до місцевих Рад

Ми знайшли своє щастя на рідній радянській землі

Розповіді колишніх емігрантів, які повернулись на Україну з Аргентіни і Канади

Після довгого поневіряння на чужині Степан Шевченко повернувся на Україну, в рідне село Явкине, Баштанського району на Миколаївщині. Тепер він працює помічником комбайнера Явкинської МТС. На фото (зліва направо): **Степан Шевченко** і знатний механізатор, Герой Соціалістичної Праці **Артем Поточилов** ремонтують мотор комбайна.

Рівні серед рівних

27 років прожили ми в Аргентині. Навіть лік загубили тим містам і провінціям, де довелося нам побувати, щоб знайти роботу. Ми перестали вірити в людське щастя, бо нашим бідуванням не видно було краю.

В місті Буенос-Айресі якось нам пощастило ознайомитися з Конституцією СРСР, яку ми дуже уважно вивчали, і тоді ми зрозуміли, що тільки в Радянському Союзі людина має справжні політичні права, що її гідність оберігається законом, і ми твердо вирішили повернутися додому, на Україну.

Зустріли нас у Полтаві, як рідних, відразу дали роботу, добру квартиру по вулиці Шевченка, поблизу нашого підприємства. Нам допомогли придбати хороші меблі, як слід обставити квартиру, забезпечили нас паливом. Живемо ми щасливо. Але щастя наше було б справді повним, коли б діти наші швидше повернулися до нас, додому. Марія пише, що весною разом з чоловіком і з дітьми приїде до нас, вона має на це дозвіл, а ми ж думаємо і про Стефанію, щоб і вона скоріше залишила чужину.

Кожному з нас уже за 50 років. А ми ще ні разу в житті не обирали органів влади. Отож можна собі уявити, з яким інтересом ми готуємося до дня виборів у місцеві Ради депутатів трудящих.

Проголосувати за кращих синів і дочок рідної Батьківщини — особливо велике свято для нас, бо тільки тепер, повернувшись на Батьківщину, ми стали рівними серед рівних, щасливими серед щасливих.

Ілля ДЖОГА, Текля ДЖОГА.

м. Полтава.

Мрія здійснилась

У 1938 році, коли мені було 8 років, наша сім'я емігрувала в Аргентіну. Голод, злидні, неймовірні податки панської Польщі примусили мого батька з великою сім'єю покинути рідну Ровенщину і шукати щастя за океаном.

Гірке було це «щастя». Нелегко було влаштуватися на роботу, яка забезпечила б сім'ю. Скільки принижень доводилося зазнавати, шукаючи заробітку. Але найважчим було для нас почуття безправності. За весь час перебування на чужині ми ніколи не забували свою Батьківщину і завжди мріяли про той час, коли знову повернемося в рідні краї.

Тепер наша мрія збулася. Уся сім'я — троє братів, мати і батько — в Радянському Союзі. Тут в Донбасі ми всі працюємо за своєю спеціальністю. Цього року ми вперше братимемо участь у виборах в місцеві органи радянської влади. З почуттям величезної радості я візьму участь в голосуванні.

В Радянській країні на ділі здійснюється право на працю, освіту, відпочинок і матеріальне забезпечення по старості. В капіталістичній країні трудящій людині широко надається лише одне право — продавати себе, як робочу силу. Трудяща людина живе там під постійним страхом безробіття, робітникам не доступні ні відпочинок на курорті і в будинку відпочинку, ні можливість вчити своїх дітей далі початкової школи. Не користується він і безплатною медичною допомогою, гірка доля чекає його в старості.

З гордістю ходжу я по рідній радянській землі, як рівноправний член суспільства, який користується всіма правами радянського громадянина. Тут мені легко і радісно дихати як вільній людині, визволеній з капіталістичного рабства.

Андрій КОНДРАШИН,
модельник Сталінського вагоноремонтного заводу.

Ми—радянські громадяни

☆ ☆ ☆

Незабаром мине рік, як ми знову на рідній землі. А здається, тільки вчора зійшли в Одеському порту з аргентінського пароплава «Ентре Ріас». Серед своїх людей на Батьківщині і час минає непомітно. Не те, що на чужині, в капіталістичній країні.

Дітьми разом з батьками залишили ми в 1938 році рідне село Шоломиничі, Дрогобицької області, і поїхали шукати щастя за океан. Скільки ми проклинали потім себе за цю помилку! Але, що вже можна було вдіяти, коли опинилися далеко на чужій землі. Доводилося терпіти горе і знущання.

Разом з нами на чужині бідували сотні сімей, які виїхали з колишньої панської Польщі до Аргентіни, Уругваю, Парагваю та інших країн, шукаючи кращої долі.

Тільки-но прибули ми в Парагвай разом з іншими завербованими нас відразу ж відправили в непрохідні ліси, де ще не ставала людська нога. Глухий ліс простягся на сотні кілометрів. Ті, що супроводили дешеву робочу силу, сказали нам:

— Якщо хочете жити, рубайте ліс, відвойовуйте для себе у природи простір на землі...

Так почалася наша каторжна робота на чужині. Ми валили вікові дерева, випалювали і корчували пні і на цьому місці сіяли кукурудзу і рис. Неймовірні зливи, пекельна спека часто зводили нашу каторжну роботу нанівець, начисто знищуючи врожаї.

Не витримавши лихої долі, там, на чужині, помер мій брат Іван. Не один з нас подумав про те, щоб утекти з того пекла. Та куди ми могли податися? Гроші витрачені, місцевої мови не знаємо, навкруги ліс, а попереду океан...

В 1946 році в Парагваї була страшенна посуха. У нас загинув увесь врожай. І ми обоє вирішили виїхати в Аргентіну. Однак це нелегко було зробити. Кордон треба було переходити нелегально, і це загрожувало ув'язненням у тюрмі. Та все ж ми вирішили це зробити і втекли.

В столиці Аргентіни Буенос-Айресі нам пощастило влаштуватися на роботу. Однак несолодко було і там. Робота тяжка, а заробітки мізерні. А тут, на лихо, захворіла і наша дитина. Протягом трьох місяців ми змушені були щодня витрачати половину свого заробітку на оплату лікарів. Адже в Аргентіні лікування платне.

Ми вирішили будь-що повернутися додому — на рідну Україну. Невистачало грошей. Довелося продати деякі речі і на виручені кошти вирушили в далеку путь. Позаду лишилися тяжкі наші переживання. Ми — на Батьківщині. Ми вже не безправні іноземці, а господарі своєї долі, учасники будівництва комунізму.

Нечувана радість і хвилювання охопили нас, коли ми після 18 років розлуки знову ступили на рідну землю. Все це важко описати. Сотні нас, колишніх блукачів, плакали, і це були сльози радості.

Відразу ми поїхали погостювати до батькових родичів у Сатанівський район, Хмельницької області. Як і в Одесі, нас тут зустріли дуже добре.

Після відпочинку виїхали на роботу в місто Хмельницький. Наша донька Марійка виховується у дитячому садку. Ми одержали квартиру в новому будинку, грошову допомогу в сумі понад 2 тисячі карбованців. Профспілкова організація і дирекція меблевої фабрики допомогли нам безплатно завезти паливо на зиму, зробити запаси продуктів і придбати меблі.

Тепер ми з радістю говоримо: ми — радянські громадяни і користуємось усіма правами, передбаченими Конституцією СРСР.

Михайло КОПАЧИНСЬКИЙ,
робітник Хмельницької меблевої фабрики.
Катерина КОПАЧИНСЬКА,
швачка ательє мод.

У серпні минулого року з Аргентіни після довгих років поневірянь повернулася в рідне місто Львів сім'я Юрія Федоровича Дудка. На фото: тов. **Дудко** з дружиною **Ніною Миколаївною** та синами **Святославом** і **Богданом** на прогулянці.

Вперше в своєму житті

Півроку минуло відтоді як я разом з сім'єю, після довгих поневірянь у далекій і чужій Аргентині, повернувся на рідну, милу серцю Батьківщину. Як сина, зустріли мене тут. В Сумах, куди я захотів поїхати жити, дали хорошу квартиру в новому будинку, мене і дружину влаштували на роботу на суконній фабриці, старша моя донька Аліса вчиться в середній школі, а син Кароль піде до школи восени цього року. Ми добре заробляємо, живемо щасливо у дружній сім'ї радянських людей. А життя в Аргентині тепер лише згадуємо, як неприємний сон.

В ці дні, коли весь наш народ готується до виборів у місцеві Ради, ми, нові радянські громадяни, особливо відчуваємо велике щастя жити у вільній соціалістичній країні. Адже ми вперше братимемо участь у виборах, віддамо свої голоси за гідних представників робітників і селян.

Стежачи за розгортанням передвиборної кампанії в Радянському Союзі, мимоволі згадуєш передвиборний ажіотаж, що його здіймали в Аргентині партії, які хотіли дорватися до влади, щоб багатіти за рахунок жорстокої експлуатації трудящих. Вони не зупинялися ні перед чим, навіть перед підкупом виборців.

Я, як і багато інших, що в свій час емігрували з колишньої панської Польщі, участі у виборах не брав, бо не був аргентінським підданим. Правда, прийняти громадянство ми могли, але жоден з нас не хотів цього робити, бо не втрачав надії повернутися на рідну Батьківщину. І ось наша мрія здійснилася. Ми — радянські громадяни.

Наступні вибори для мене і моєї дружини Марії будуть особливо визначною подією. Ми не тільки вперше на радянській землі братимемо участь у виборах органу народної влади, а й взагалі вперше голосуватимемо у своєму житті. Ось чому я з таким хвилюванням чекаю дня виборів.

Михайло РИЖІ,
помічник майстра Сумської суконної фабрики.

Наша радість

Імперіалісти вихваляють капіталістичний спосіб життя. Вони дійшли до того, що свої країни оголошують «вільним світом», а частенько їх навіть «раєм» називають. Я був у тому «раю» і можу розповісти, як в ньому трудові люди стогнуть.

Скажу про Канаду, де я жив з сім'єю в місті Торонто.

Не жили ми, а животіли. Найбільш там мучить людей безробіття і непевність того, чи будеш працювати завтра, якщо ти десь і влаштувався. Мені частенько доводилося бути без роботи, а сім'я чималенька: дружина, четверо дітей. Думав: підростуть діти — легше стане. Та де там! Довго сини мої Юрій і Валентин шукали роботи. Тільки було знайдуть, попрацюють деякий час — і знову без роботи. І отаке з усіма трудовими людьми. Який же то рай, яка то воля?

З капіталістичного «раю» я і моя сім'я вирвалися півтора року тому — в серпні 1955 року.

Зовсім інакше пішло наше життя. Я працюю механіком на Запорізькій взуттєвій фабриці. Старший син — Юрій живе у Станіславі, менший — Валентин працює у Києві в зуботехнічній лабораторії. Третій син — Олег теж у Києві, вчиться. Дочка Людмила — учениця 6-го класу Запорізької середньої школи № 2.

Тепер не висить над головою безробіття, не обсідають думки про шматок хліба. Ми зараз цілком забезпечені люди, користуємося всіма правами, наданими Радянською Конституцією.

Михайло БЄЛОУСОВ,
механік Запорізької взуттєвої фабрики.

В ім'я Батьківщини

Ми повернулися з Аргентіни на Україну. Тут я зустрів теплий прийом своїх співвітчизників. Не довелося шукати ні роботи, ні житла — про все це подбав виконком міської Ради.

Зараз я працюю ремонтником на Чернівецькому текстильному комбінаті. Одержав пристойну квартиру з 3 кімнат. Двоє моїх дітей вчаться в школі-інтернаті.

Мене обрано членом фабричного профспілкового комітету, членом редакційної колегії друкованої багатотиражної газети комбінату. На загально-громадську справу я не шкодую своїх сил.

Там, в Аргентіні, ми, емігранти, на власні очі бачили, кого обирають і як обирають. Трудових людей, звичайно, до влади не допускають, а самі вибори перетворюються в лихварство і підкупи. І ніхто з моїх друзів не прагнув здобути громадянство цієї країни, ніхто не шкодував за тим, що він не бере участі у виборах.

З великою радістю я готуюсь до виборів у місцеві Ради, які мають незабаром відбутися. Адже це перші вибори на рідній землі, в яких я братиму участь. Я віддам свій голос за кращих синів і дочок вільного щасливого народу, за щастя Батьківщини, за кандидатів блоку комуністів і безпартійних.

Яків ДАЦІЙ,
ремонтник текстильної фабрики № 8 Чернівецького текстильного комбінату.

РАДІСТЬ СТАРОЇ ГОРПИНИ

Не вщухає хуга. Сніг кружля лапатий.
А в Горпини радість — звершення мети.
Це ж бо справді свято, бо у рідну хату
Із країв далеких повернулась ти.

Та не взнати хати, що колись, горбата,
Мерзла край дороги, ніби сирота,
А тепер без страху, під кашкетом-дахом,
Усмішкою вікон щиро всіх віта.

Це тобі сільрада дарувала радо,
Як із Сальвадору їхала сюди,
Щоб турбот не мала, щоб відпочивала
Від страждань, від кривди, горя та біди.

Ти вже їх зазнала на віку немало,
Знаєш панську «ласку» на своїй спині.
На чужому лані каву доглядала
І ховала вмерлих з голоду синів...

Підсіклися коси від нудьги та смутку,
Щоки, мов зів'ялі пелюстки в іржі.
Мозолі та злидні —всі твої здобутки,
Всі твої здобутки в стороні чужій.

Та прилинув вітер з милої країни,
Підказали люди: їдь у батьків дім.
Бо земля радянська — трударів родина,
Там знайдеш ти щастя у краю своїм.

І збулися мрії — задуми Горпини.
Край Радянський вільний руку їй простяг;
Здрастуй, дочко рідна! Не твоя провина,
Що була так довго у чужих місцях.

І зустріла радо на селі громада —
Цілий день до тебе люди йдуть та йдуть,
Про життя щасливе, про колгоспні справи
Щиру і привітну розповідь ведуть.

— Чим я вам віддячу, — думає Горпина, —
Друзі мої вірні, люба сторона!..
В шибку безупинну б'ється хуртовина,
А здається — злегка дихає весна.

Валентин ЧУДНИЙ.

Брати Іван та Яків Губчик разом із своїми дружинами Анастасією і Марією недавно повернулися з Аргентіни на Батьківщину і тепер живуть і працюють на підприємствах Миколаєва. Після трудового дня подружжя Губчик часто зустрічаються і гостюють одне в одного. На фото: **Анастасія, Іван, Марія і Яків Губчики.** Фото К. Дудченка.

Велике право

НАЙБІЛЬШОЮ будовою в Херсоні є бавовняний комбінат. З виробничими корпусами, залізничними коліями, щоглами високовольтних ліній передач, гарними кількаповерховими будинками, він вже розрісся у велике робітниче селище. Перед новобудовами степ відступає все далі.

Поки що введено в дію першу чергу підприємства. Цехи вже сповнилися гуркотом численних машин. Понад 7 тисяч херсонців оволоділи новими професіями. В різні кінці країни комбінат щодня відвантажує близько 100 тисяч метрів тканин.

Як і всі трудящі Радянської України, херсонські ткачі, прядильники готують гідну зустріч дню виборів до місцевих Рад. Колектив підприємства зобов'язався достроково завершити плани січня і лютого і понад 2-місячне завдання дати 100 тисяч метрів сурових тканин і 25 тисяч метрів пістряво-тканих.

Зобов'язання високе, і херсонцям воно говорить не тільки про велике трудове напруження у змінах, а й про швидке технічне зростання молодого колективу, молодого не лише віком підприємства, а й віком його господарів.

Багато молодих херсонців уперше в житті на комбінаті здійснили своє право на працю, здобули першу кваліфікацію, одержали перший заробіток, разом з кадровиками вперше здійснюватимуть почесний громадський обов'язок — обиратимуть депутатів до міської і обласної Рад. Тому про вибори в ці дні можна почути багато і в бесідах агітаторів, і в лекціях, на зборах, на заняттях гуртків і в звичайних розмовах.

Обідня перерва. Зібрався гурт юнаків і дівчат. Сміх, жваві репліки. Обговорюються хвилюючі для всіх питання: кому випаде честь першим опустити в урну бюлетень. Один із співрозмовників каже, що члени його бригади напередодні виборів ще з вечора прибудуть на виборчу дільницю.

— Що ж тут мудрого, — каже ткаля Ольга Коноплянка. — Краще домовитися так: той, хто за два місяці більше натче тканин, той перший голосуватиме.

— Це діло! — підтримують її дівчата.

Серед ткачів і прядильників є робітниці, яким хоч і років вже немало, але вони теж уперше в своєму житті братимуть участь у виборах. Не молодість для них перешкодою, а поневіряння на чужині. Це трудящі, які тільки весною або влітку минулого року повернулися з Аргентіни на Батьківщину.

— А як проходили вибори в Аргентіні? — запитує хтось із гурту помічника майстра ткацького цеху Адама Романовича, що тільки цими днями одержав радянський паспорт.

— Якщо запитаєте про безробіття і страйки — відповім. А що скажу про вибори. Чув, що там продають і купують голоси.

В Аргентині ми не користувалися ніякими правами. Емігранти були безправною робочою силою, яку кидають на важку роботу, а платню дають мізерну.

Сміх стихає. Усі слухають сумну розповідь. За часів панської Польщі Романовичі жили в Західній Білорусії, поблизу Пінська. Важко було проголодуватися на невеликому виснаженому шматку землі, і в 1938 році сім'я виїхала шукати щастя за океаном. Довгі роки шукали його в Парагваї, в Аргентіні у фермерів і на підприємствах капіталістів і скрізь їх переслідували злидні. Романович 11 років відпрацював лише на ткацькій фабриці в Буенос-Айресі, що належала колишньому верховоді італійських фашистів Муссоліні, а потім перейшла у спадщину його синкові. Важко було жити. Фашисти під маскою боротьби з «комуністичним духом» нещадно експлуатують робітників. Позбавляють політичних свобод, передбачених навіть куцою буржуазною демократією. Кожну копійчину доводиться відстоювати страйками, голодуванням.

Нещодавно Романович одержав лист з Буенос-Айреса від свого друга — іспанця Августіна Феррера. «Втік я від кривавого фашиста Франко, — пише друг, — а потрапив у пазурі італійського фашиста, живу, як у павутинні. Два тижні разом з робітниками страйкував, але кращого не добилися».

Таке непосильне ярмо тягли на чужині товариші Романовича Микола Горох, Олександр Конюх, Михайло Дармограй і всі ті, що недавно повернулися з Аргентіни до Херсона і тепер працюють на бавовняному комбінаті.

Ведуть щиру розмову брати і сестри, що росли в різних світах. Одні з них виперстовані ніжною, дбайливою матір'ю — соціалістичною Батьківщиною, а інші повернулися з чужини, з тяжких наймів капіталістичного світу.

І тим, що виросли під щедрим сонцем Радянської Конституції, важко уявити, як може так бути, щоб земля, підприємство, торгівля, влада знаходилися в руках невеликої купки багатіїв і щоб ця купка наживалася на сльозах, експлуатувала весь трудовий народ. Ось Романович день у день тяжко працював, а заробітків на життя невистачало. Тільки за квартиру в Буенос-Айресі вп'ятеро дорожче платив, ніж на Херсонському комбінаті.

Ті, що недавно повернулися на рідну землю, з подивом в очах приймають те, що держава надала їм безповоротну грошову допомогу, роботу за власним вибором, квартиру з усіма комунальними вигодами. Їх дивує, що в нашій країні для всіх відкриті двері шкіл і лікарень і за навчання і лікування ні з кого не беруть плати, що для підлітків запроваджено 6-годинний робочий день, підвищено пенсії по старості й інвалідності. Встановлено велику відпустку для вагітних жінок.

Але здивування швидко минає. Кожна сім'я на собі відчуває вплив урядових заходів. Романович, Микола Горох, Олександр Конюх, Михайло Дармограй на рідній землі прожили всього кілька місяців, а вже закінчили курси, працюють помічниками майстра ткацьких цехів. Про таку роботу за океаном вони і не мріяли. Тепер усі вчаться в гуртку по вивченню рідної мови, готуються до вступу у вечірню середню школу.

Дружина Олександра Конюха працювала мотальницею на фабриці. Нещодавно вона народила сина і користується відпусткою і медичною допомогою, як і всі робітниці. Зважившись на збільшення сім'ї, дирекція комбінату надала їм простору квартиру.

— В Аргентині я ткав на фабриці понад 20 років, і ніхто з адміністрації не цікавився тим, як я живу, як здоров'я,— розповідає літній робітник Володимир Іванович Цябут. — На Херсонському комбінаті мені відразу запропонували працювати помічником майстра, але я попросив дати легшу роботу, бо багато сил забрала чужина. І мені пішли назустріч. Тепер я упаковую готову продукцію до відправки. А коли б з капіталістом почав про це говорити, негайно б викинули на вулицю. Там слабі непотрібні.

— Радісно знати, що сьогодні ми — радянські громадяни. А всім громадянам СРСР забезпечується право на працю, відпочинок, освіту, на матеріальне забезпечення в старості та інвалідності. Найбільше в світі щастя користуватися всіма цими правами. Це щастя ми будемо берегти, як зіницю ока. За це щастя вперше в житті ми віддамо свої голоси на виборах, — закінчує свою розповідь тов. Романович.

Такі розмови можна почути сьогодні не тільки на виробництві. Люди діляться своєю радістю в затишних квартирах, у колі сім'ї і друзів.

На вулиці імені Карла Маркса цими днями здано в експлуатацію ще один житловий будинок. На першому поверсі його одержала квартиру сім'я Миколи Івановича Романюка, що теж приїхала з Аргентіни і влаштувалася на роботу на Херсонському комбайнобудівному заводі. Батько працює на заводі такелажником. Син Федір — слюсар і вчиться у вечірній середній школі, мати — вдома. На трьох завод виділив квартиру з двох просторих кімнат і окремої кухні з усіма комунальними вигодами.

— Майже 20 років прожили, сину, за океаном, — каже старий Романюк, — а який дах мали над головою? У Парагваї тулилися в курені, в Аргентіні понад десять років тяглися на хату, та так її і не збудували.

— По далеких лісах і ріках мандрували, а мрія здійснилася на рідному Дніпрі, — додає мати. — Не гадалося, що в такому будинку доведеться жити.

Відчиняються двері, і в кімнату заходить гість. Після знайомства виявляється, що це Степан Кирилович Біщук, який вже в новому році із своєю сім'єю повернувся з Аргентіни на Батьківщину. Минуло лише кілька днів, як син почав працювати ткачем на комбінаті, а він муляром у будівельному тресті.

— Про що мова? — заговорив гість.

— Згадуємо, як промарнували 20 літ за океаном, — відповіли господарі.

— Тоді я вас перевершив на дев'ять років. Де тільки не побував: корчував ліс, ловив рибу, моряком був, сіяв кукурудзу, за худобою ходив і, нарешті, став муляром.

— Отже, виходить, що ви, Степане Кириловичу, вже прожили понад піввіку? Чи не доводилося вам закордоном брати участь у виборах, — поцікавився хтось із присутніх.

Відповідь почулася не зразу. Скрутив цигарку із залишків аргентінського тютюну, запалив, міцно затягся і потім, немов разом з димом випускаючи гіркоту пережитого, сказав:

— Всюди ми були наймитами, і господарі не запитували, кого хочемо мати при владі, а підганяли робити. Скрізь була гонитва за шматком хліба. У Херсоні вперше відчув себе господарем своєї долі. Разом з херсонцями вперше в своєму житті, як господарі рідної землі, підемо на вибори.

Старий Біщук підходить до вікна. Звідси відкривається прекрасна панорама міста. Розкинулися корпуси комбайнового заводу, підняли хоботи крани над новобудовами і все навкруги його рідне, на всіх риштуваннях на нього чекає натхненна праця на благо любимої Батьківщини.

І. ВАЩЕНКО.

Вручення ордена Леніна Чкаловській області

(ЗАКІНЧЕННЯ. Початок на 2 стор.).

Факти і події останнього часу ще раз наочно показали, що Радянський Союз, неухильно і послідовно проводячи політику миру, вміє, коли це викликається необхідністю, в інтересах миру і безпеки примусити імперіалістів поважати наші сили. **(Оплески).**

Ви знаєте, що для благородної мети відвернення небезпеки дальшого розв'язування сил війни довелось міцно вплинути на агресорів, які зарвалися, і витверезити паліїв війни з приводу їх воєнної авантюри в Єгипті. Відомо також, що на просьбу Революційного Робітничо-Селянського Угорського Уряду були потрібні дії радянських військ для того, щоб покласти край контрреволюційній авантюрі міжнародних імперіалістів в Угорщині.

Треба сказати, що виступи імперіалістів в Угорщині були спробою не тільки відновити в країні старий капіталістичний лад. Їх далекосяжна мета полягала в тому, щоб пробити брешв єдності соціалістичного табору, внести в нього замішання і розлад, ослабити притягальну силу соціалізму. Але цей замір імперіалістів зазнав повного краху. Табір соціалізму ще міцніше згуртував свої ряди. Радянський Союз, Китайська Народна Республіка, країни народної демократії за останній час знов продемонстрували велику єдність і зростаючу міць могутнього табору соціалізму. **(Оплески).**

Миролюбні народи бачать зростання наших сил і радіють з нього, бо вони на ділі переконуються, що ця зростаюча сила є найвірнішим оплотом миру і демократії.

Яскравим знаменням часу є зростання сил миру в Азії. Історія, яка передувала нашому часові, характеризувалась тим, що Азія, Середній і Близький Схід виступали тільки в ролі об'єктів чужоземної політики. Сьогодні увесь світ чує власний голос народів Азії, бачить їх тверду ходу по шляху національної свободи і незалежності. Сьогодні в Азії політика агресивних сил зустрічає відсіч мільйонів людей, агресори зазнають поразки за поразкою.

Тільки що в зв'язку з відвіданням Радянського Союзу делегацією Китайської Народної Республіки на чолі з товаришем Чжоу Ень-лаєм була знову і знову продемонстрована міцність і сила дружби двох великих народів — китайського і радянського. Радянські люди радіють з успіхів Китайської Народної Республіки, яка є могутньою стабілізуючою силою на Сході, оплотом його мирного розвитку і прогресу, силою, що благотворно впливає на зміцнення справи миру в усьому світі. **(Тривалі оплески).**

Товариші! На всіх етапах боротьби за краще, світле майбутнє нашого народу, за побудову комуністичного суспільства в нашій країні, за перемогу великих ідей марксистсько-ленінського вчення головною, вирішальною умовою, основною передумовою всіх наших успіхів завжди була, є і буде величезна єдність партії і народу, яка примушує тремтіти всіх ворогів комунізму. **(Бурхливі оплески).**

Багато труднощів пережила наша країна. В суворій боротьбі загартована наша партія. Кровними узами зв'язана партія з радянським народом, який одностайно підтримує політику партії і виявляє їй повне довір'я, і ми твердо впевнені, що вороги комунізму будуть биті кожного разу, коли здумають прощупувати міцність нашої єдності, міцність нашого ладу. **(Оплески).**

Основою всіх наших перемог є нерушимий союз робітників і селянства. В тісній співдружності всіх націй і народностей нашої багатонаціональної країни радянський народ за небачено короткі історичні строки добився величезних успіхів на всіх фронтах соціалістичного будівництва, і немає таких сил, які перешкодили б нашому успішному рухові в будівництві комунізму. **(Оплески).**

Дозвольте, товариші, висловити впевненість в тому, що трудящі Чкаловської області у відповідь на високу нагороду області орденом Леніна помножать свої сили і доб'ються нових успіхів на всіх ділянках соціалістичного будівництва. **(Оплески).**

Хай живуть трудящі орденоносної Чкаловської області! **(Оплески).**

Хай живе наш багатонаціональний радянський народ — будівник комунізму! **(Оплески).**

Хай живе рідна Комуністична партія — натхненник і організатор усіх наших перемог! **(Бурхливі, тривалі оплески).**

* * *

Потім Г. М. Маленков зачитує Указ Президії Верховної Ради СРСР про нагородження Чкаловської області орденом Леніна. Нагороду приймають секретар обкому КПРС Д. С. Полянський і голова облвиконкому О. Я. Жуков. Тов. Маленков міцно потискає їм руки. Вони обнімаються і цілуються один одного.

Із словом-відповіддю виступає тов. Полянський. Від імені обкому КПРС і облвиконкому, від імені всіх робітників, колгоспників та інтелігенції області він висловлює ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Раді Міністрів СРСР глибоку і сердечну вдячність за високу урядову нагороду.

— В цей радісний, знаменний для нас день, — говорить тов. Полянський, — ми запевняємо Центральний Комітет партії і Радянський уряд, що не пошкодуємо сил і енергії, щоб з честю виправдати таку високу оцінку нашої праці. Слово оренбурзьких хліборобів повинно бути твердим словом. Наша обіцянка повинна бути втілена в конкретні діла.

На засіданні виступили секретар Адамовського райкому КПРС Герой Соціалістичної Праці В. О. Теляковський, голова колгоспу імені Мічуріна Герой Соціалістичної Праці І. О. Бурма, робітник Південуралмашзаводу (місто Орськ) Н. С. Пуговкін, директор цілинного радгоспу «Іриклінський» Ф. І. Штельмах, ткаля Чкаловського шовкокомбінату Т. Ф. Соколенко, директор Соболевської МТС Герой Соціалістичної Праці Г. П. Шукшин, голова Куйбишевського облвиконкому М. П. Грибков, секретар Західно-Казахстанського обкому КП Казахстану М. Римжанов, секретар Башкирського обкому КПРС З. Н. Нурієв.

Учасники засідання прийняли вітальний лист Президії Верховної Ради СРСР, Раді Міністрів СРСР і ЦК КПРС.

Г. М. Маленков вручив великій групі передовиків сільського господарства урядові нагороди.

Для учасників засідання було дано концерт найкращими колективами художньої самодіяльності, які виконали твори місцевих поетів і композиторів.

НА СЕСІЇ АКАДЕМІЇ НАУК УРСР

Вибори нових академіків і членів-кореспондентів Академії наук Української РСР

22—23 січня в Академії наук Української РСР відбулись вибори нових академіків і членів-кореспондентів Академії наук УРСР.

Серед обраних академіків — 12 видатних українських вчених — представників різних галузей науки.

Таємним голосуванням академіками АН УРСР обрані:

ПО ВІДДІЛУ ХІМІЧНИХ І ГЕОЛОГІЧНИХ НАУК: А. К. Бабко — доктор хімічних наук, професор, завідуючий лабораторією аналітичної хімії Інституту загальної та неорганічної хімії АН УРСР; **Ю. К. Делімарський** — доктор хімічних наук, професор, заступник директора Інституту загальної та неорганічної хімії АН УРСР; **В. Б. Порфір'єв** — доктор геолого-мінералогічних наук, професор, директор Інституту геології корисних копалин АН УРСР.

ПО ВІДДІЛУ БІОЛОГІЧНИХ НАУК: В. О. Бєліцер — доктор біологічних наук, професор, завідуючий лабораторією ферментів Інституту біохімії АН УРСР; **М. Ф. Гулий** — доктор біологічних наук, професор, заслужений діяч науки УРСР, завідуючий лабораторією тканинних білків Інституту біохімії АН УРСР; **Д. С. Воронцов** — доктор медичних наук, професор, завідуючий лабораторією електрофізіології Інституту фізіології імені О. О. Богомольця АН УРСР; **В. М. Іванов** — доктор медичних наук, професор, заслужений діяч науки УРСР, лійсний член Академії медичних наук СРСР, завідуючий відділом клінічної фізіології Інституту фізіології імені О. О. Богомольця АН УРСР; **О. П. Маркевич** — доктор біологічних наук, професор, завідуючий відділом паразитології Інституту зоології АН УРСР.

ПО ВІДДІЛУ ТЕХНІЧНИХ НАУК: К. Ф. Стародубов — доктор технічних наук, завідуючий відділом термічної обробки Інституту чорної металургії АН УРСР; **О. Н. Щербань** — доктор технічних наук, професор, головний учений секретар Президії АН УРСР, завідуючий лабораторією Інституту гірничої справи АН УРСР.

ПО ВІДДІЛУ СУСПІЛЬНИХ НАУК: І. К. Білодід — доктор філологічних наук, професор, голова бюро Відділу суспільних наук АН УРСР, заступник директора по науковій частині Інституту мовознавства імені О. О. Потебні АН УРСР; **Л. М. Ревуцький** — доктор мистецтвознавства, професор, народний артист СРСР, завідуючий кафедрою теорії композиції Київської державної консерваторії.

В результаті таємного голосування в члени-кореспонденти Академії наук УРСР обрано 22 учених.

ПО ВІДДІЛУ ХІМІЧНИХ І ГЕОЛОГІЧНИХ НАУК: О. З. Широков — доктор геолого-мінералогічних наук, професор, завідуючий кафедрою історичної геології Дніпропетровського гірничого інституту; **С. І. Субботін** — доктор геолого-мінералогічних наук, професор, завідуючий відділом геофізики Інституту геології корисних копалин АН УРСР; **Ф. Д. Овчаренко** — доктор хімічних наук, завідуючий лабораторією колоїдної хімії дисперсних мінералів Інституту загальної і неорганічної хімії АН УРСР; **М. А. Ізмайлов** — доктор хімічних наук, професор, завідуючий кафедрою фізичної хімії Харківського держуніверситету; **В. А. Ройтер** — доктор хімічних наук, професор, заступник директора по науковій частині Інституту фізичної хімії АН УРСР.

ПО ВІДДІЛУ БІОЛОГІЧНИХ НАУК: О. П. Городецький — доктор медичних наук, професор, завідуючий лабораторією біофізики Інституту фізіології імені О. О. Богомольця АН УРСР; **О. Ф. Макарченко** — доктор медичних наук, професор, директор Інституту фізіології імені О. О. Богомольця АН УРСР; **В. О. Водяницький** — доктор біологічних наук, професор, директор Севастопольської біологічної станції імені О. О. Ковалевського АН СРСР; **М. М. Підоплічко** — доктор біологічних наук, завідуючий відділом мікології Інституту мікробіології АН УРСР; **Р. В. Чаговець** — доктор біологічних наук, завідуючий лабораторією вітамінів Інституту біохімії АН УРСР; **А. І. Ємченко** — доктор біологічних наук, професор, завідуючий кафедрою фізіології людини і тварин Київського держуніверситету; **В. М. Нікітін** — доктор біологічних наук, професор, заслужений діяч науки УРСР, завідуючий кафедрою фізіології людини і тварин Харківського держуніверситету.

ПО ВІДДІЛУ ТЕХНІЧНИХ НАУК: Г. Є. Павленко — доктор технічних наук, професор, заступник директора по науковій частині Одеського інституту інженерів морського флоту; **К. Б. Карандєєв** — доктор технічних наук, заслужений діяч науки і техніки УРСР, завідуючий відділом Інституту машинознавства та автоматики АН УРСР, завідуючий кафедрою електричних вимірювань Львівського політехнічного інституту; **В. Ф. Копитов** — доктор технічних наук, професор, директор Інституту використання газу в комунальному господарстві і промисловості АН УРСР; **І. М. Федорченко** — доктор технічних наук, професор, заступник директора по науковій частині Інституту металокераміки і спецсплавів АН УРСР; **Г. С. Писаренко** — доктор технічних наук, професор, завідуючий відділом Інституту металокераміки і спецсплавів АН УРСР, завідуючий кафедрою будівельної механіки Київського політехнічного інституту; **А. А. Горшков** — доктор технічних наук, професор, завідуючий кафедрою Уральського політехнічного інституту; **В. Н. Гріднєв** — доктор технічних наук, професор, директор Інституту металофізики АН УРСР.

ПО ВІДДІЛУ СУСПІЛЬНИХ НАУК: Д. Х. Острянин — доктор філософських наук, професор, директор Інституту філософії АН УРСР; **Є. П. Кирилюк** — доктор філологічних наук, професор, завідуючий відділом шевченкознавства Інституту літератури імені Т. Г. Шевченка АН УРСР; **Н. Є. Крутікова** — доктор філологічних наук, професор, заступник директора по науковій частині Інституту літератури імені Т. Г. Шевченка АН УРСР.

По відділу фізико-математичних наук, з історії України, економіки та деяких інших спеціальностях вибори перенесені на кінець 1957 року. (РАТАУ).

Всесоюзна нарада по громадському харчуванню

У Кремлі 23 січня відкрилася Всесоюзна нарада по громадському харчуванню, скликана ВЦРПС, Міністерством торгівлі СРСР і Центроспілкою. Великий Кремлівський палац заповнили близько двох тисяч чоловік — кухарі, завідуючі виробництвом, директори їдалень, ресторанів і чайних, партійні, радянські і профспілкові працівники, працівники торгівлі, керівники ряду міністерств.

Наряду коротким вступним словом відкрив голова ВЦРПС **В. В. Гришин.**

З доповідями про заходи по дальшому поліпшенню роботи підприємств громадського харчування виступили перший заступник міністра торгівлі СРСР **О. І. Смирнов** і голова правління Центроспілки **А. П. Климов.** Доповідь про завдання громадського контролю профспілок у поліпшенні громадського харчування зробила секретар ВЦРПС **Н. В. Попова.**

Підкресливши, що Комуністична партія і Радянський уряд постійно дбають про підвищення добробуту народу і, зокрема, про розвиток громадського харчування, тов. Смирнов у своїй доповіді наводить виразні приклади: якщо в довоєнному 1940 році в їдальнях харчувалося 19 мільйонів чоловік, то тепер — 33 мільйони. За той же період кількість їдалень, чайних, кафе і закусочних збільшилась на 40 процентів.

Доповідач говорить, що на здійснення постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів «Про заходи по поліпшенню роботи підприємств громадського харчування» зроблено вже немало. Майже дев'ять десятих підприємств громадського харчування почали працювати за методом самообслуговування. Тільки за один минулий рік в країні відкрито майже чотири тисячі їдалень, ресторанів, кафе і закусочних. Все ширше входить у практику їдалень відпуск обідів додому і за абонементами. Проведено ряд заходів для поліпшення якості харчування.

Проте, підкреслює доповідач, в організації громадського харчування є ще серйозні хиби.

Багато уваги в доповіді приділено поліпшенню якості харчування.

Підвищення якості харчування зв'язане з постачанням їдальням доброякісних продуктів, сировини. Тимчасом, деякі торговельні організації направляють в сітку громадського харчування низькосортні продукти. Треба поліпшити постачання їдальням півфабрикатів. Промисловість повинна поставляти більше спеціально розібраного м'яса, концентрованих соусів і т. д. Слід також ширше практикувати укладення договорів підприємств громадського харчування з колгоспами і радгоспами на поставку протягом усього року овочів та інших продуктів.

Доповідач говорить про необхідність різко поліпшити громадське харчування в школах і у вузах. Багато щодо цього треба зробити і на залізничному і повітряному транспорті.

Ряд серйозних докорів доповідач висловив на адресу промислових міністерств і зокрема Міністерства машинобудування, чиї заводи зривають строки поставки підприємствам громадського харчування необхідного устаткування для механізації трудомістких процесів.

На закінчення тов. Смирнов говорить про кадри працівників громадського харчування, що налічують у своїх рядах 800 тисяч чоловік. Від них вимагається не тільки чуйне ставлення до споживачів, але й добре знання своєї справи. Немає сумнівів, заявляє доповідач, що цей багатотисячний колектив з честю справиться з завданнями, які перед ним поставлені партією і урядом.

Голова правління Центроспілки А. П. Климов у своїй доповіді відзначає, що протягом шостої п'ятирічки Центроспілка намічає розширити сільську сітку громадського харчування не менш як на 52 проценти, причому мова йде про добре устатковані їдальні, чайні і ресторани. З 1956 року почато будівництво спеціальних приміщень, в яких разом з їдальнями будуть розташовані й інші підприємства торгівлі і побутового обслуговування.

Доповідач відзначає, що працівникам підприємств громадського харчування на селі ще треба багато чого зробити, щоб подолати хиби, на які їм вказали у своїй постанові партія і уряд.

Завдання керівників споживчих кооперацій і підприємств громадського харчування полягає в тому, підкреслює тов. Климов, щоб значно розширити закупки продуктів у колгоспів і колгоспників, особливо в глибинних пунктах.

Н. В. Попова говорить, що велика роль у розвитку громадського харчування належить профспілкам. Саме на них партія поклала громадський контроль за роботою підприємств торгівлі і громадського харчування.

Помилково гадати, говорить далі тов. Попова, що контроль над громадським харчуванням повинен обмежуватись тільки роботою самих лише контролерів — громадських працівників. Профспілкові органи повинні без зайвої боязкості, з повним почуттям відповідальності взятися за поліпшення харчування.

Тов. Попова критикує численні факти, коли деякі керівники господарських і торгуючих організацій не по-партійному оцінюють значення контролю профспілок, замість сприяння роботі громадських контролерів чинять їм перешкоди, не прислуховуються до їх сигналів. Доповідач порушує також питання про розширення контрольних функцій профспілок та їх громадських контролерів.

Грудневий Пленум ЦК КПРС, говорить у заключній частині доповіді тов. Попова, підкреслив необхідність підвищення ролі профспілок у вирішенні господарських питань і особливо тих, які зв'язані з поліпшенням матеріально-побутового становища трудящих. Активна боротьба профспілок за дальше поліпшення громадського харчування буде одним з конкретних заходів по перетворенню в життя вказівки партії про підвищення ролі профспілок в комуністичному будівництві.

(ТАРС).

XI сесія Генеральної Асамблеї ООН

НЬЮ-ЙОРК, 23. **(Спец. кор. «Радянської України»).** Вчора Політичний Комітет Генеральної Асамблеї ООН продовжував обговорювати питання про роззброєння. На ленному засіданні першим виступив представник Української РСР К. С. Забігайло. Він сказав:

Розгляд найважливішої проблеми сучасного міжнародного життя — проблеми роззброєння, що глибоко хвилює народи всього світу, — має виняткове значення. Український народ на власному досвіді знає, що таке війна. Найбільш наполегливе і гаряче прагнення нашого народу — жити в мирі з іншими народами.

Друга світова війна принесла українському народові, як і всім радянським людям, незліченні лиха. Вона завдала величезних руйнувань і згубила життя мільйонів людей. Ми уже загоїли рани, заподіяні нам цією війною, яку розв'язала фашистська Німеччина. Та ми усвідомлюємо те, що ворожі справі миру імперіалістичні сили виношують плани реставрації капіталізму в соціалістичних країнах, відновлення колоніалізму в країнах Сходу, плани світового панування. Про це з новою силою нагадали нам події останнього часу, такі, як збройна агресія Англії, Франції та Ізраїлю проти Єгипту, а також недавнє послання президента Ейзенхауера конгресові США про так звану «близькосхідну програму».

Ми не вправі обминати цих тривожних явищ, продовжував представник УРСР. Уряд Української РСР, проявляючи величезне піклування про безпеку, про майбутнє українського народу, про його мирну працю, завжди прагнув вишукати такі ефективні шляхи, які звільнили б нас від повторення лих, пережитих нами в результаті двох світових воєн. Уряд УРСР завжди налагав і налає найважливішого значення справі практичного розв'язання проблеми роззброєння, розглядаючи її як одне з першорядних завдань Організації Об'єднаних Націй.

Потім представник УРСР відзначив важливість пропозицій Радянського Союзу від 17 листопада 1956 року і вказав, що вони відповідають інтересам усіх народів. Тимчасом, сказав К. С. Забігайло, представники деяких держав намагаються применшити значення пропозицій Радянського Союзу, посилаючись при цьому на те, що Радянський Союз нібито уникає давати згоду на ефективну систему контролю та інспекції. Проте ніхто з тих, хто виступав з такими заявами, не спромігся навести докази на підкріплення таких тверджень. Це й не дивно, бо таких доказів не існує в природі.

Ще в 1946 році, на першій сесії Генеральної Асамблеї, Радянська делегація запропонувала встановити в системі Ради Безпеки міжнародний контроль, на спеціальні органи інспекції якого лягало завдання забезпечити додержання державами рішень про скорочення збройних сил та озброєнь і заборону використання атомної енергії у воєнних цілях.

Українська делегація вважає також доцільним відзначити, що і в усіх наступних пропозиціях Радянського Союзу приділялась велика увага міжнародному контролю, як засобу забезпечення виконання державами взятих на себе зобов'язань по скороченню озброєнь і забороні ядерної зброї.

У своїх пропозиціях Радянський Союз вперше поставив і запропонував практичне розв'язання питання про своєчасне запобігання загрозі раптового нападу і розв'язування атомної війни. Я маю на увазі пропозицію Радянського Союзу про розміщення на території держав, на взаємних началах, контрольних постів у великих портах, на залізничних вузлах, автомагістралях, аеродромах, які стежитимуть за тим, щоб не відбувалося небезпечної концентрації збройних сил та озброєнь.

Радянські пропозиції по контролю не обмежуються вирішенням завдання запобігання раптовому нападу. Вони передбачають встановлення контролю над тим, що повинно стати змістом плану роззброєння, над заходами по скороченню озброєнь та збройних сил і заборони атомної та водневої зброї. Далі представник Української РСР докладно спинився на визначенні функцій і повноважень міжнародного контрольного органу.

В ході переговорів Радянський Союз з належною увагою ставився до позиції партнерів і незмінно проявляв прагнення знайти погоджені рішення, зважити на точку зору західних держав. Останнім прикладом такого підходу Радянського уряду до пропозицій західних держав є висловлена в його заяві від 17 листопада 1956 року згода розглянути питання про застосування аерофотозйомок в районі розташування в Європі основних збройних сил Північноатлантичного блоку і країн—учасниць Варшавського договору на глибину до 800 кілометрів на схід і захід від лінії розмежування вказаних збройних сил при наявності згоди відповідних держав.

Представник Української РСР підкреслює, що пропозиції Радянського Союзу забезпечують створення дійової системи контролю та запобігання загрозі раптового нападу однієї держави на другу.

Радянським пропозиціям західні держави протиставляють свої пропозиції. Українська делегація уважно вивчила пропозиції західних держав і змушена констатувати, що вони дуже далекі від встановлення контролю над роззброєнням, хоч і мають таку назву. Навіть побіжного погляду досить, щоб помітити, що для цих пропозицій характерним є цілковитий відрив від конкретних заходів по скороченню озброєнь та збройних сил і забороні ядерної зброї.

Представник Української РСР піддав критиці пропозиції західних держав про контроль, відзначивши, що ці пропозиції створюють нові перешкоди на шляху скорочення озброєнь і заборони ядерної зброї.

Делегація Української РСР, сказав К. С. Забігайло, висловлює впевненість у тому, що радянські пропозиції знайдуть підтримку з боку Організації Об'єднаних Націй, з боку всіх тих, хто не на словах, а на ділі прагне ліквідувати небезпеку нової війни, зміцнити загальний мир.

Підсумки виборів до сейму Польської Народної Республіки

ВАРШАВА, 22. (ТАРС). Сьогодні ввечері центральна виборча комісія оголосила підсумки виборів до сейму Польської Народної Республіки, які відбулися 20 січня.

Всього в списках виборців було зареєстровано 17.944.081 чоловік. Взяло участь в голосуванні 16.892.213 виборців, тобто 94,14 процента. В результаті підрахування голосів недійсними було визнано 58.897 бюлетенів.

За кандидатів Фронту єдності народу подано 16.563.314 голосів, тобто 98,4 процента.

У виборчому округу № 37 будуть проведені нові вибори для обрання третього депутата сейму.

Таким чином, до нового сейму Польської Народної Республіки обрано 458 депутатів Фронту єдності народу з 459.

ХРОНІКА

Президія Верховної Ради Української РСР своїми Указами укрупнила такі райони:

По Полтавській області

— Гадяцький район, до складу якого передано Березово-Луцьку, Ветхалівську, Качанівську, Краснознаменську, Лободиненську, Петрівсько-Роменську, Розбишівську, Ручківську і Середняківську сільські Ради Петрівсько-Роменського району;

— Лохвицький район, до складу якого передано Нижньобудаківську і Погарщинську сільські Ради Петрівсько-Роменського району;

— Хорольський район, до складу якого передано Березівську, Березняківську, Бочківську, Левково-Романівську, Мусіївську, Покровсько-Багачанську, Тарасівську і Хильківську сільські Ради Покровсько-Багачанського району;

— Лубенський район, до складу якого передано Терновщинську і Шершнівську сільські Ради Покровсько-Багачанського району.

Петрівсько-Роменський і Покровсько-Багачанський райони ліквідовано.

По Харківській області

— Велико-Бурлуцький район, до складу якого передано Будьоннівську, Вільховатську, Грачівську, Довжанську, Рубленську, Устинівську і Хатнянську сільські Ради Вільховатського району;

— Вовчанський район, до складу якого передано Бузівську, Жовтневу, Земляньку, Малововчанську, Нестерівську і Різниківську сільські Ради Вільховатського району.

Вільховатський район ліквідовано.

По Черкаській області

— Смілянський район, з передачею до його складу території Ротмістрівського району.

— Шполянський район, з передачею до його складу території Мокро-Калигірського району.

* * *

Рада Міністрів Української РСР затвердила т. Гайдамаку Веніаміна Глібовича заступником Міністра — начальником Управління міліції МВС УРСР і членом колегії цього Міністерства.

Заст. відповідального редактора
І. ПЕДАНЮК.

Від'їзд в Індію Маршала Радянського Союзу Г. К. Жукова

23 січня на літаку «ТУ-104» відбув у Делі на запрошення уряду Індії Міністр оборони СРСР Маршал Радянського Союзу Г. К. Жуков.

На Внуковському аеродромі Г. К. Жукова проводжали міністри СРСР І. Г. Кабанов і М. Д. Ковригіна, маршали Радянського Союзу І. С. Конєв, Р. Я. Малиновський, К. К. Рокоссовський, К. С. Москаленко, К. П. Мерецков, Головний маршал авіації П. Ф. Жигарєв, генерали, адмірали, відповідальні працівники Міністерства оборони СРСР.

Маршала Жукова проводжали також тимчасовий повірений у справах Республіки Індії в СРСР В. К. Ахуджа, другий секретар індійського посольства А. Дас Гупта, військові, військово-морські і військово-повітряні аташе дипломатичних представництв в СРСР, а також радянські та іноземні журналісти. (ТАРС).

* * *

ТАШКЕНТ. 23. (ТАРС). Сьогодні сюди прибув Міністр оборони Союзу РСР Маршал Радянського Союзу Г. К. Жуков, який їде в Делі на запрошення Індійського уряду.

На аеродромі для зустрічі Маршала Радянського Союзу Г. К. Жукова зібрались численні представники трудящих столиці республіки. Сюди прибули Голова Президії Верховної Ради Узбецької РСР Ш. Р. Рашідов, Голова Ради Міністрів Республіки С. К. Камалов, секретарі ЦК КП Узбекистану Р. Ю. Мельников, М. А. Абдуразаков, командуючий військами Туркестанського військового округу генерал армії О. О. Лучинський, заступники Голови Ради Міністрів Узбецької РСР Я. С. Насрідінова, І. В. Бабков, секретар ЦК ЛКСМ Узбекистану К. Муртазаєв, секретар Ташкентського обкому партії С. Н. Нурутдінов, секретар Ташкентського міськкому партії Р. Г. Гуламов, голова Ташкентського міськвиконкому М. Т. Турсунов та інші.

О 16 годині 15 хвилин за місцевим часом реактивний літак «ТУ-104» робить посадку. Присутні тривалими оплесками зустрічають Маршала Радянського Союзу Г. К. Жукова, який спустився по трапу, і осіб, що його супроводять.

Маршал Радянського Союзу Г. К. Жуков тепло вітається з керівними працівниками республіки, а потім, в супроводі генерала армії О. О. Лучинського обходить стрій почесної варти.

Після урочистого маршу почесної варти Маршал Радянського Союзу Г. К. Жуков звернувся до присутніх на аеродромі трудящих міста Ташкента з привітанням. Він поздоровив трудящих Узбекистану з нагородженням республіки орденом Леніна, побажав їм нових успіхів.

— Моя поїздка в Індію,— сказав під тривалі оплески присутніх Г. К. Жуков,— є новим свідченням міцніючої дружби народів Радянського Союзу і Республіки Індії. Я буду радий передати індійському народові палкий привіт від радянських людей.

Увечері Маршал Радянського Союзу Г. К. Жуков відвідав Узбецький державний театр опери та балету імені Навої і був присутній на спектаклі «Тахір і Зухра».

ПЕРЕБУВАННЯ В ІРАНІ ДЕЛЕГАЦІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

ТЕГЕРАН. 23. (ТАРС). Учора, в другій половині дня, делегація Верховної Ради СРСР відвідала тегеранський університет. Ректор університету д-р Егбаль тепло вітав радянських гостей. Члени делегації оглянули ряд факультетів. Студенти медичного факультету зустріли радянських гостей оплесками. Після огляду факультетів ректор університету д-р Егбаль влаштував прийом на честь делегації Верховної Ради СРСР. На прийомі були присутні близько 500 чоловік — сенатори, депутати меджлісу, професори університету, представники громадськості, а також посол СРСР в Ірані М. М. Пегов.

КОРОТКО

⊙ Угорські шахтарі ведуть наполегливу боротьбу за вугілля. З другої половини січня вони щодня видають на-гора по 46—48 тис. тонн вугілля. Поліпшення постачання вугілля дає змогу фабрикам і заводам видавати все більшу кількість готової продукції. На Чепельському металургійному комбінаті тепер виробництво налагоджено на всіх його 18 заводах. Різко збільшилося виробництво на Дунайському металургійному комбінаті в Дунапентеле.

⊙ У Щецині в повітовому суді почався процес першої групи учасників провокаційних хуліганських виступів у місті 10 грудня 1956 року.

⊙ Макміллан обраний лідером консервативної партії. У виборах, що проходили на закритому засіданні, взяли участь члени палати лордів і палати громад від консервативної партії, члени центральної ради партії і кандидати в депутати парламенту від консервативної партії.

⊙ Відповідно до угоди, досягнутої через представників ООН, почався обмін військовополоненими між Єгиптом і Ізраїлем.

Першу партію в складі 496 єгипетських солдатів і трьох офіцерів вже передано ізраїльськими представниками югославським військам, які входять до складу надзвичайних збройних сил ООН.

В ТЕАТРАХ КИЄВА

ТЕАТР ОПЕРИ та БАЛЕТУ імені Т. Г. ШЕВЧЕНКА. 24/I — Молода гвардія, 25/I — Ростислава.

УКРАЇНСЬКИЙ ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР імені Ів. ФРАНКА. 24/I — Ой, не ходи, Грицю, та й на вечорниці (квитки із штампом «15/I» дійсні 24/I), 25/I — Украдене щастя.

РОСІЙСЬКИЙ ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР імені Лесі УКРАЇНКИ. 25/I — Деревья умирают стоя, 26/I — Деньги.

ТЕАТР МУЗИЧНОЇ КОМЕДІЇ. В приміщенні театру російської драми 24/I — Останній чардаш. В приміщенні Будинку культури харчової промисловості 26/I о 8 год. вечора — Сватання на Гончарівці.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Київ, вул. Коцюбинського, № 7. ТЕЛЕФОНИ: Комутатор — 4-65-56, 4-65-57; Заст. відповідального редактора — 4-82-96; Відповідального секретаря — 4-63-39; Заст. відповідального секретаря — 5-80-62; відділів редакції: Партійного життя — 4-63-43, 4-12-64; Пропаганди — 4-63-52; Промисловості і транспорту — 4-70-82; Сільського господарства — 4-70-91; Літератури і мистецтва — 5-30-95; Науки і шкіл — 4-63-32; Радянського будівництва і торгівлі; Внутрішньої інформації — 5-81-91; Листів — 4-22-53; Кореспондентської сітки — 5-41-47; Закордонної інформації — 4-61-73; Ілюстрацій — 4-61-56; Секретаріат — 4-82-01; Міжміський — 5-41-47; Нічна редакція — 4-45-25, 4-45-26; В справах об'яв — 5-81-08.

БФ 00037. Друкарня видавництва ЦК КП України «Радянська Україна», Київ, Прозорівська, 59, тел. 4-45-25, 4-45-26. Зам. № 481.